

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Mart 2020 Sayı: 85

Fiyatı: 3 TL

Suriye savaşının içine boylu boyunca dalan Erdoğan yönetimi, şimdi Rusya ile karşı karşıya...

İdlib, savaşın yeni merkezi oldu. Ve Türkiye, cihatçı çetelerle birlikte kontrol ettiği bu bölgeyi Suriye yönetimine vermemek için açıkça savaş ilan etti.

Suriye'de savaş başladığında ABD'nin planları doğrultusunda, dünyanın dört bir yanından cihatçı çeteleri getirip eğiten AKP hükümeti, Rusya uçağının düşürüldüğü 2015'ten sonra, karşılaştığı yaptırımlar ve Esat'ın savaşı kazanacağını belli olması üzerine, rotayı Rusya'ya kırmıştı. Özellikle de arkasında ABD'nin olduğu 15 Temmuz darbesi, Erdoğan'ı Rusya'ya daha fazla yakınlaştırmıştı.

Rusya ise, Türkiye ile ABD'nin arasını daha fazla açabilmek için, Erdoğan'a tavizler verme pahasına yanında tutmaya çalıştı. İran ve Türkiye ile birlikte Astana ve Soçi zirvelerini gerçekleştirdi; Türkiye'yi bu savaşta kendi yanında tutmaya özen gösterdi.

Bu süre içinde Suriye'nin pek çok yerinde cihatçı çeteleri yenilgiye uğratarak İdlib'te toplanmalarını sağladı. Türkiye'ye de İdlib'deki çeteleri temizleme görevi verdi. Bu doğrultuda "gözlem noktaları" oluşturmasını destekledi. Verilen süre 3 aydı. Ancak Türkiye, her defasında süreyi uzattı. Aradan yaklaşık 1.5 yıl geçtiği halde çeteleri temizlemek bir yana, daha da güçlendirdi; Suriye ve Rusya birliklerinin üzerine saldırılar düzenleyecek hale getirdi.

Durum bu noktaya gelince, Rusya'nın desteği ile Suriye birlikleri İdlib'i kuşatmaya aldı ve adım adım ilerlemeye başladı. Türkiye'nin "gözlem noktaları"nın bazıları Suriye birliklerinin kuşatması altında kaldı. Karşılıklı çatışmalar yaşandı ve Türk askerlerinden ölenler oldu.

Sayfa 2'de sürüyor

Savaş ve kriz yoksulları öldürüyor!

DÜŞMANA İNAT BİR GÜN DAHA YAŞAMAK!

Savaş ve kriz yoksulları öldürüyor! DÜŞMANA İNAT BİR GÜN DAHA YAŞAMAK!

Başta Erdoğan olmak üzere yetkili ağızlar hep birlikte savaş çığırtkanlığını yükselttiler. İdlib, sanki Türkiye sınırlarındaymış gibi, adeta “Çanakkale geçilmez” misali, İdlib’i savunmaya geçtiler. Yeni askeri birlikler ve tanklar göndere rek İdlib’teki cihatçılara moral ve cesaret verdiler.

Bu arada Suriye yönetimine tehditleri de eksik olmadı. “Karşılaşılan her yerde misliyle cevap vereceğiz” diyerek açıkça savaş ilan ettiler. Suriye’nin arkasında Rusya’nın olduğu ve İdlib’teki çeteleri Rus uçaklarının bombaladığı biliniyordu. Dolayısıyla Suriye’ye savaş açmak, Rusya ile savaşmak anlamına geliyordu.

Bir süredir ABD-Rusya arasında zikzaklı bir çizgi izleyen Erdoğan, yüzünü yeniden ABD’ye dönmüştü. Yakın bir zaman önce NATO’dan çıkılması konuşulurken, şimdi NATO desteğe çağırılıyordu. Bu durum, Suriye’de savaşı kaybeden ABD açısından bulunmaz bir fırsattı. Hemen Türkiye’ye destek mesajları verildi, yetkililer gönderildi; İdlib’te ölen askerler için “şehitlerimiz” denildi vb...

Erdoğan’ın başının üzerinde “Demokles’in kılıcı” gibi tuttukları Halkbank davasını ise, şimdilik dondurdular. Belli ki Erdoğan’ı bir kez daha “malvarlıklarına el koymak”la tehdit etmişlerdi. Aynı günlerde ABD’nin bir düşünce kuruluşu “Türkiye’de darbe olabileceği” yönlü bir rapor hazırlamıştı. ABD, Erdoğan’ı darbe tehdidi ile korkutmaya devam ediyordu.

Sonuçta artan savaş çığırtkanlığı, Erdoğan’ın bekası içindi. Savaşta ölen askerler, “birkaç tane”den ibaretti. Suriyeli sığınmacılar, Avrupa’dan para alabilmek için kullanılan bir tehdit aracıydı. Cihatçılar ise, ihtiyaç duydukları yerde savaşa sürülecek paralı askerler... Bugün Libya, yarın bir başka yer...

Savaş çığırtkanlığına paralel biçimde kriz de tırmanışa geçti. Dolar uzun süreden sonra ilk kez 6 TL’nin üzerine çıktı. Dolardaki her yükseliş yeni zamlar demektir. Başta gıda olmak üzere temel ihtiyaç maddelerinin fiyatları sürekli artıyor. Milyonlarca kişi doğalgaz ve elektrik faturalarını ödeyemez durumda. Çare olarak sunulan ise, faturaların taksitlenmesi! Bir de Diyanet’in “pazara akşam saatlerinde çıkın” önerisi...

Halka reva görülen, gün boyu ellenmiş, beğenilmemiş çürük sebze-meyvedir. Yoksul halk zaten akşam pazarına çıkmakta, nispeten ucuzlayan zerzevatları almaktadır. Pazarcıların satamayıp da döktüğü ürünlerinin içinden sağlam kalanları aramaktadır. Fakat krizle birlikte bunları da bulmak zorlaşmıştır.

Aynı Diyanet, Elazığ’da 90 milyon TL’ye bir külliye yaptırıyor. Depremde insanlar bir tas çorba için kuyrukta bekler, çadırların içinde titrerken; halktan kesilen vergilerle oluşan hazine den milyonları külliye, kuran kursu, müftülük gibi binalara harcıyor ve buraların açılışlarında boy göstererek cennetten iyi yerler vaadediyorlar.

Kendileri bu dünyada en sağlam evlerde oturur, en pahalı arabaları kullanır ve en iyi şekilde beslenip korunurken, halka “öbür dünya” gösteriliyor. Ancak orada huzura ve refaha kavuşacakları vaaz ediliyor. Ne hazine dir ki, işsizlikten ve açlıktan intiharlar da her geçen gün artıyor. Neredeyse her gün bir kişi daha canına kıyıyor. Yani kriz ve savaş, yoksul halkı öldürüyor! Oysa ünlü şair Nazım Hikmet’in dediği gibi “belki bahtiyarlık değildir artık / ama düşmana inat / bir gün daha fazla yaşamak” diyebilmeliyiz...

Son dönemde Diyanet İşleri, Osmanlı’daki “şeyhülislam” kurumu gibi çalışıyor. Hemen her konuda fetva niteliğinde açıklamalar yapıyor. Buna kadına yönelik şiddet de eklendi. Şiddet gören kadınlara “karşı gelmemeleri”, “sakinleşmesini beklemeleri”, “başka odaya gitmeleri” öneriliyor. Kadına şiddet meşrulaştırılıyor ve buna boyuneğmesi salık veriliyor.

Bir kez daha papazlık-cellatlık yöntemleriyle canı burnundaki işçi ve emekçileri sindirmeye çalışıyorlar. “Çocuğum aç” diye haykıranları gözaltına alıyor, tehditler savuruyorlar. AKP döneminde tam 200 cezaevi yapılmış! Tutuklu ve hükümlü sayısı 300 bini aşmış!

Mart ayı direniş ayıdır. 8 Mart dünya emekçi kadınlar günüyle başlar, Gazi’yle, Newroz’la, Kızılder ile devam eder... Başta kadınlar olmak üzere ezilen-sömürülen tüm kesimlerin ve onların öncülerinin yarattığı bir direniş tarihidir bu...

Ne dini vaazlar, ne devlet terörü bu direnişleri önleyebildi, bundan sonra da önleyebilir... İşçi ve emekçiler bir kez daha üretimden gelen gücünü ortaya koyup sokaklara çıkacak ve hep bir ağızdan haykıracak:

“İstemeyiz vaadetmeyin cenneti bize / Dünya cennet olacak alınterimizle...”

Okurlara...

Merhaba

Dört bir yandan kuşatılmışlık duygusu içinde bunalıyor kitleler. Elazığ depremi ile birlikte deprem karşısındaki kahreden çaresizlik var bir tarafta. Diğer yanda koronovirüs salgını tehdit ediyor her gün tıka basa otobüslerde işe gitmek zorunda olan emekçileri. İşsizler artık devlet kurumlarının önünde intihar ediyorlar, suçluyu tarif edercesine. Suriye topraklarında, Suriye devletine kafa tutan savaş çığırtkanlığı sınır tanımıyor. Artan kadın cinayetleri, iş cinayetleri... Ve tüm bu sorunları daha katmerli hale getiren ekonomik kriz...

Tüm bu sorunları çözümsüz hale getiren kapitalist sömürü sistemidir. Yoksa her bir doğal afete, salgın hastalığa, ekonomik krize, işsizliğe ve açlığa çare vardır. Ama ancak basının ve sömürünün olmadığı bir düzende.

Mart ayı ile birlikte alev alev bir bahar yaklaşıyor. 8 Mart,

Newroz ve ardından gelen 1 Mayıs... Sorunlarımız ne kadar büyükse, mücadele gücümüz de o kadar yüksek olmalıdır.

Mart ayı, bu mücadeleyi tutuşturacak kıvılcımlarla birlikte gelmektedir.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

85. Sayıda

3	AKP’nin kitle desteği azalıyor
5	Koronovirüs kime bulaşır
6	Kadın işçiler
8	Neden 8 Mart
9	DİSK’in 16. Genel Kurulu
	Gezi yargılanamaz
10	Elazığ’da depremzede olmak
	Grup Yorum’a özgürlük
11	AKP’ye yeni milis gücü bekçiler
	Berkin Elvan’ı “suçlu” ilan etmek
12	ABD’nin dümensuyunda, İdlib çıkmazında
14	Paris Komünü
	Fransa’da Kutup Yıldızı belgeseli gösterimi
15	Geleceğimizin köprüsü tarihimize
16	Newroz ateşini körükle
	Gazi direnişi
17	Yeni dönemde işçi emekçi hareketi 3

Erdoğan ve AKP'nin her geçen gün kitle desteğini daha fazla yitirdiği, sadece son aylardaki anketlerin ortaya koyduğu bir gerçek değil; yaşanan her gelişmede kendini gösteren kesin bir olgudur artık. Bunun son örneği, AKP'nin grup toplantısında Erdoğan konuşma yaparken, bir babanın "çocuklarım aç" diye bağırması oldu.

Bu çılgılık, uzun süredir birçok yerde ve çeşitli yetkililerin yüzüne haykırılmıştı. Bu sefer AKP'nin meclis toplantısında, yani tam kalbinde ve Erdoğan'ın yüzüne karşı, yani en üst düzeyde ifade ediliyordu. Televizyonlardan naklen yayınlanan bu toplantı, tam da Erdoğan konuşurken yükselen çılgılık üzerine birden kesildi, ancak yine de duyulmasını engelleyemediler. Sonrasında apar-topar gözaltına

annesini yuhalatmaktan, iş isteyen bir kadını "kocan çalışıyormuş ya, daha ne istiyorsun" diye azarlamasına kadar pek çok örnek sıralanabilir. **Özellikle işçi ve emekçilere, kadınlara karşı ne kadar saldırgan ve hakaret dolu sözler sarfettiği bilinmektedir.**

Bugüne dek yapılan "kamuoyu yoklamaları"nda Erdoğan'ın oyları, AKP'den yüzde 10 civarında fazla görünürdü. Son dönemde Erdoğan'a desteğin AKP'yle eşitlendiği, AKP-MHP oylarının ise toplamda yüzde 40'lara ulaşabildiği, dolayısıyla Erdoğan'ın yeniden cumhurbaşkanı adayı olması durumunda seçilemeyeceği daha sık telaffuz edilmeye başlandı.

Her ne kadar AKP'den ayrılan Davutoğlu ve Gül-Babacan ekipleri

da sonsuza dek durdurabilmek hiçbir dönem mümkün olmamıştır.

Krizin artan göstergeleri

Erdoğan hükümeti ve onun Hazine ve Maliye Bakanı damat Albayrak, rakamlarla ne kadar oynasa da, tutturamayacakları hedeflerle kitleleri ne kadar aldatmaya çalışsa da, krizin her geçen gün derinleştiği gerçeğini değiştiremiyorlar.

Zaten damat, son aylarda ekonomiye dair sözleriyle değil, futbola müdahaleleriyle anılır oldu. "Kapalı kapılar arkasında neler yaptığımızı bilen biliyor" diyerek, Trabzonspor'u şampiyon yapmak için spordışı yöntemleri devreye soktuklarını açıkça ilan etti. **Bahçeşehir'den sonra şimdi de Trabzonspor'a "AKP'nin takımı" damgasını vurdular.** Hükümette 5 Bakanın Trabzonlu olduğu, Trabzonspor için çalıştıkları kimse için sır değil artık. Meclise gitmeyen AKP'li vekiller, Trabzonspor maçlarında tribünleri dolduruyor. Bu durum tepkileri de beraberinde getiriyor doğal olarak. Artık tribünlerden de "damat istifa" sesleri yükseliyor. El attıkları her alanda şikeye, hileye, entrikaya başvuruyorlar çünkü. Tıpkı ekonomik verilerde olduğu gibi...

Son olarak sanayi üretiminin bir yıl içinde yüzde 8.6 arttığını iddia ettiler. Oysa bırakalım büyümeyi, gözle görülür bir düşme sözkonusuydu. Bunun için ekonomist olmaya da gerek yoktu. Azalan istihdam verileri ve artan işsizlik, gerçek tabloyu ortaya koyuyordu zaten. Tıpkı enflasyon oranını belirlerken temel ihtiyaç kalemlerini değil de, ping-pong topunu sepete koymaları gibi, bir illüzyon yaratılıyor. Ancak yaşam, bütün bu illüzyonları yerle bir ediyor.

2019 yılında 16 bin şirket iflas etmiş. Son 5 yılda 570 bin esnaf kepenk kapatmış. Buralarda çalışanlar, bugün işsizler ordusunun bir neferi! Son bir yılda 802 bin kişi işsiz kalmış. Neredeyse her dakika bir işçi atılıyor. "Çocuklarım aç" diyen babaların çılgılığı, artık AKP toplantılarında duyuluyorsa; bir hafta içinde 5 kişi işsizlikten dolayı intihar ediyorsa ve ülke tarihinde ilk kez ailecek intiharlar yaşıyorsa; krizin halkta yarattığı çöküntüyü, çaresizliği ve isyanı, daha çarpıcı hangi veri gösterebilir?

Sadece yoksul halkın değil, orta gelirli hatta burjuva kesimlerin bile AKP'ye güveninin kalmadığı ortada. Örneğin Erdoğan'ın tüm uğraşlarına

AKP'nin kitle desteği azalıyor SALDIRILAR ARTIYOR

AKP ve Erdoğan'ın kitle desteği azaldıkça, saldırıları da artıyor. İşçi ve emekçilerin "açız" haykırıışlarını bastırmak için her yola başvuruyorlar. Polis ve jandarma yetmiyor, "bekçi ordusu" kuruyor ve yetkileri alabildiğine arttırıyorlar. Savaş çığırktanlığı ve "darbe" söylentileriyle eriyen kitle tabanını tutmaya çalışıyorlar. Ama ne artan saldırganlık, ne de içi boş demagojiler, AKP'deki erimeyi durdurabilir. Çünkü bunun asıl nedeni, krizle birlikte çılgılaşan işsizlik ve açlıktır.

alsalar da, sözkonusu kişinin kimliğini saklasalar da, mızrak çuvala sığmıyordu artık.

Krizle birlikte artan işsizlik ve açlık, sadece AKP'nin kitesini değil, böyle bir toplantıya katılacak kadar AKP'ye sadakatini ispatlamış kişileri bile etkisi altına almıştı. Dahası, her türlü saldırıyı göze alarak seslerini yükseltecek kadar bıçak kemiğe dayanmıştı. Bu, AKP'nin kitle desteğini yitirdiğini göstermesi bakımından olduğu kadar, Erdoğan'ın "karizması"nın kendi kitesinde bile artık kalmadığını gösteren bir gelişmeydi aynı zamanda.

'90'lı yılların ortalarından itibaren liberallerin de katkılarıyla bir "Erdoğan miti" yaratıldı. Onun halktan biri olduğu, halkı çok iyi anladığı, çok iyi ilişki kurduğu, siyaseti iyi okuduğu vb. methiyeler dizildi, parlatıldı. Oysa her burjuva politikacı gibi o da halka düşmandı; üstelik diğer politikacılardan daha saldırgan ve pervasızdı. Bir çiftçinin yakınması karşısında "ananı al da git" sözü, onun gerçek kişiliğini ele veren örneklerden biridir. Berkin Elvan'ın

beklenen güç kaybını yaratmasa da, AKP'deki erime durmuyor. Son bir yılda yaklaşık 1 milyon üyenin istifası etmesi, bunun göstergelerinden biridir.

AKP ve Erdoğan'ın kitle desteği azaldıkça, saldırıları da artıyor. İşçi ve emekçilerin "açız" haykırıışlarını bastırmak için her yola başvuruyorlar. Polis ve jandarma yetmiyor, "bekçi ordusu" kuruyor ve yetkileri alabildiğine arttırıyorlar. "Gösterilere müdahale" ve "silah kullanma" yetkisi ile mahallelere-sokaklara kadar devlet terörünü sokuyorlar. Diğer yandan Suriye'deki yenilgiyi bastırmak için savaş çığırktanlığıyla, FETÖ bağlantısını örtbas etmek için yeniden "darbe" söylentileriyle eriyen kitle tabanını tutmaya çalışıyorlar. Osman Kavala'dan CHP'ye tüm muhalifleri FETÖ'cülükle suçlayıp sürekli kılıç sallamaları, bunun bir parçası...

Ama ne artan saldırganlık, ne de içi boş demagojiler, AKP'deki erimeyi durdurabilir. Çünkü bunun asıl nedeni, krizle birlikte çılgılaşan işsizlik ve açlıktır. Aç ve işsiz kalan insanları

rağmen kimse TL'ye dönmüyor. Merkez Bankası'nın 24 Ocak 2020 tarihindeki verilerinde yabancı paradaki mevduat toplam mevduatın yüzde 51'ine ulaşmış. Yani döviz mevduatı TL'nin üzerinde. Keza yabancı sermayenin bir ülkeye yatırım yapmasını sağlayan "ülke risk primi" (CDS) göstergelerinde, Türkiye "en riksli ülke"ler arasında. Bir diğer gösterge, yabancı bankaların Türkiye'den çıkmaya hazırlanmaları. Patronlar kulübü TÜSİAD bile, "reel sektörde ve para piyasalarında mevzuatın sıkça değişiyor olması"ndan, "ekonomik aktörlerin güvenini sarsacak ve mülkiyet konusunda kaygılar arttıracak" politikalarından rahatsızlığını ifade etti.

AKP'nin -en az önceki hükümetler kadar TÜSİAD patronlarına kar rekorları kırdırdıklarını biliyoruz. Erdoğan'ın "biz OHAL'i sizin için yaptık" sözü hatırlardadır. Zaten 18 yıl gibi uzun bir süre işbaşında kalmasını esas olarak bu hizmete borçludur. Fakat bu durum sür-git devam etmez. Bir yandan yandaş sermaye gruplarına çekilen peşkeşler, diğer yandan krizin karlarını etkilemeye başlaması ve olası bir "sosyal patlama" korkusu, işbirlikçi burjuvaziyi "at değiştirmek" zorunda bırakabilir. Son dönemde artan uyarılar bunun işaretlerini vermektedir.

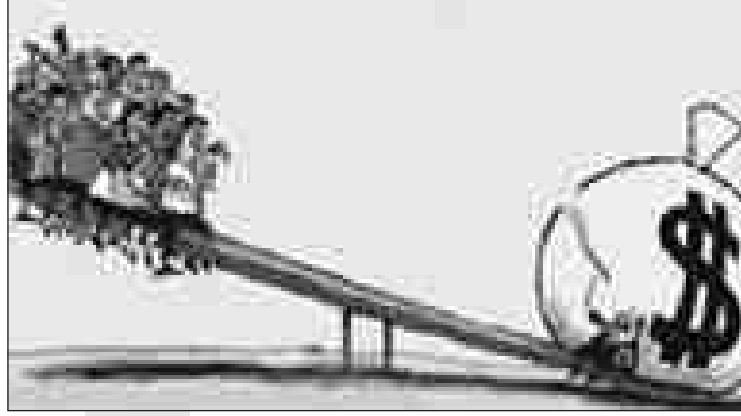
Saldırı çok yönlü...

Kriz koşullarında kitle desteğini gün geçtikçe kaybeden ve patronlardan bile uyarılar alan Erdoğan yönetimi, saygınlığı-güvenirliği azalan her yönetim gibi, çareyi daha fazla saldırıda buluyor. Saldırı sadece bu duruma isyan eden işçi ve emekçileri zor kullanarak bastırmak, her tür muhalif sesi susturmak, tika-basa dolan hapishanelere yenilerini eklemekle sınırlı değil.

Ekonomik olarak da saldırıya geçmiş durumda. Temel ihtiyaç maddeleri fiyatlarının yüzde 100'leri aştığı koşullarda, asgari ücreti "resmi enflasyon rakamı" olarak belirlediği yüzde 15 ile sınırlı tutması, bunun önemli bir parçasıdır. (Ki çalışanların yüzde 70'i asgari ücret ve civarında bir ücrete talim ediyor.) Sınıfın en dinamik kesimi metal işçilerinin TİS'lerinin bile yüzde 17'de kalması da öyle. Elbette bunda uzlaşmacı-sarı sendikaların rolü büyüktür. Sonuçta işbirlikçileri de kullanarak işçi ve emekçileri işsizliğe ve sefalet ücretine mahkum etmişlerdir.

Ama saldırılar bunlarla da kalmıyor. Yeni paketler hazırlanıyor, ekonomik ve siyasi zoru içiçe geçirecek, daha azgın bir saldırı furyası estiriliyor.

Şubat ayının son günlerinde SGK'nın raporu gündeme adeta bir bomba gibi düştü. Hazine ve Maliye Bakanlığı'nın isteği üzerine SGK, nelerden "tasarruf" edileceğine dair bir rapor hazırlamıştı. Ve tabii gözlerini diktikleri ilk kesim de emekliler olmuştu. Raporda, emeklilerden yüzde 5 sağlık kesintisi yapılması, muayene ve ilaç katılım paylarının arttırılması, son iki yıldır verilen bin

Savaş ve kriz koşullarında saflar her zamankinden daha net biçimde ortadadır. Bir tarafta savaştan ve krizden beslenen emperyalistler ve işbirlikçileri, diğer tarafta daha da yoksullaşan, açlık ve ölümle karşı karşıya kalan işçi ve emekçiler var. Sömürücüler bir avuç, işçi-emekçi halk ise milyonlardır. Yeter ki gücünün farkına varsın ve yeter ki, kendi davası için dövülsün...

liralık "bayram ikramiyesi"nin kesilmesi, babası öldükten sonra emekli aylığı bağlanan kız çocuklarına yaş sınırının getirilmesi gibi bir dizi plan bulunuyor.

Büyük çoğunluğu asgari ücretin altında bir para ile geçinmek zorunda bırakılan emeklilerden, son yıllarda sağlık kesintileri zaten arttırılmıştı. Şimdi bu yetmezmiş gibi, yeni kesintiler peşindeler. Emeklilerin yüzde 80'i, emekli olduktan sonra çalışmaya devam ediyor. Aksi halde geçinmiyor. Ama devlet emeklileri bir "yük" olarak görmeye ve "tasarruf" adı altında kesintileri arttırmaya devam ediyor.

Kendileri sözkonusu olduğunda "itibardan tasarruf yapılmaz" diyorlar ama. Sadece sarayın masraflarına harcanan paralar, 2018 yılında 1,6 milyar TL iken 2019'da 2,8 milyara yükselmiş. Emeklilikte Yaşa Takılanlar'ı "çifte maaş" istemekle suçlayan Erdoğan'ın çifte emeklilik maaşı aldığı ortaya çıkmıştı. Bu yıl maaşına yüzde 25 dolayında zam yaparak 85 bine çıkardı. Yani asgari ücretin 40 katı! Tabii "örtülü ödenek"ler, "hediye"ler, çeşitli şirketlerdeki hisseler de cabası...

Saldırıları tabii ki sadece emeklilerle bitmiyor. Bir kez daha kıdem tazminatının gaspı gündemde. Damat Albayrak'ın açıkladığı "ekonomi paketleri"nde kıdemleri "fon"da toplama, "işsizlik fonu" gibi bu "fon"u da patronların hizmetine açma hevesi biliniyor. İşçilerin tabandan gelen basıncıyla sendikalar kıdem "kırmızı çizgileri" olduğunu açıklamıştı. Fakat son TİS'ler de gösterdi ki, işçi sınıfı tabanda örgütlenip sendikaları aşan bir mücadele sürecine girmediği, bir kez daha arkadan hançerlenecektir.

Son sözü direnenler söyleyecek

Egemen sınıfların ve onların arkasında duran emperyalist güçlerin birçok planı var. Bunların hepsi, işçi ve emekçileri, ezilen halkları daha fazla sömürme, baskı ve şiddetle bo-yuneğdirme üzerinedir.

Merkezinde Ortadoğu'nun olduğu yeni emperyalist paylaşım savaşının arkasında yatan da, doymak bilmez kar hırslarıdır. Onun için halkları birbirine kırdırmakta, oluk oluk kan akıtmaktadırlar. Ölenler, yurdunu-evini terk etmek zorunda kalanlar ise, her zaman emekçi halk olmuştur. Haksız ve kirli savaşlarda kazananlar ise, hep egemenlerdir. Bu kez de öyle oldu.

Suriye'de 8 yıldır sürmekte olan savaş, sadece Suriye halkını değil, Türkiye dahil tüm bölge halklarını yoksullaştırdı, daha geriye götürdü. Egemenler karlarına kar katarken, yoksul halk işsizlik ve açlıkla karşı karşıya kaldı, evlatlarını kaybetti. Üstelik şoven propaganda ile "şehitlik" üzerine övgüler dizen, kendi çıkarları için savaş kışkırtıcılığı yapanlar, onlardan "kelle" ya da "birkaç tane şehit" diye söz ederek, gerçekte hiç değer vermediklerini gösterdi.

Her yönden çok yoğun bir saldırı sağanağı yaşanmaktadır. Bu topyekun saldırıya karşı, topyekun bir mücadele zorunludur. "Ücretli kölelik sistemi" olan kapitalizme karşı mücadeleyi yükseltmek şarttır. Tüm asalakların, kan emici sineklerin ürediği yer, bu bataklıktır. Bataklığı kurutmadan onları yoketmek imkansızdır.

Son yıllarda mücadele alanlarına çıkan emekliler, özellikle EYT'liler, kendilerine dönük bu saldırıyı püskürtmek için daha örgütlü ve daha radikal bir mücadele vermek zorundadır. Kendilerini insan yerine koymayan, itibarsızlaştıran yönetime, nasıl bir güç olduklarını göstermelidir.

"Son kale" olarak gördükleri kıdem de gasp edilmesine karşı işçi sınıfı ayağa kalmalıdır. Şimdiden taban örgütlerini kurmalı, sendikaları ablukaya almalı ve bu hakkın gaspedilmesine asla izin vermemelidir. Kıdem, sadece işçilerin değil, çalışan tüm emekçilerin sorunudur. Birlikte hareket etmenin en önemli zemindir. Ayrıca emeklilere saldırı da sadece bugünkü emeklileri değil, asıl olarak gelecekteki emeklileri, yani emeği ile geçinen herkesi ilgilendirmektedir.

Savaş ve kriz koşullarında saflar her zamankinden daha net biçimde ortadadır. Bir tarafta savaştan ve krizden beslenen emperyalistler ve işbirlikçileri, diğer tarafta daha da yoksullaşan, açlık ve ölümle karşı karşıya kalan işçi ve emekçiler var. Sömürücüler bir avuç, işçi-emekçi halk ise milyonlardır. Yeter ki gücünün farkına varsın ve yeter ki, kendi davası için dövülsün...

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerin tüm planlarını alt-üst edecek tek güç; birleşmiş ve örgütlenmiş işçi ve emekçiler ve onların direnişidir. Son sözü de her zaman direnenler söylemiştir.

Çin yine değişik isimli ve ürkütücü bir hastalığın merkez üssü olarak gündemin başına oturdu. 2002 yılında SARS virüsü Çin'i ve tüm dünyayı tehdit ediyordu; bugün SARS'tan çok daha hızlı yayılan ve çok daha ölümcül olduğu ileri sürülen koronavirüs (Covid19) ile ilgili haberleri, tedirginlikle izliyor insanlar.

Aslında bu basit bir "izleme" olmaktan çıktı. Dünya genelinde 50 kadar ülkede virüsün tespit edildiği, 3 bine yakın insanın öldüğü biliniyor artık.

Sonradan ortaya çıktı ki; ilk vaka Çin'in Wuhan kentinde 1 Aralık günü hastaneye yatmış; Aralık ayı boyunca aynı belirtilerle onlarca hasta daha hastanelere başvurmuştu. Bunun daha önce bilinmeyen yeni bir hastalık olduğu ve salgın özellikleri taşıdığı görülmesine rağmen, haftalar boyunca gereken uyarılar ve açıklamalar yapılmamıştı.

7 Ocak günü artık hastalığın adı konduktan sonra, tehdidin büyüklüğü karşısında Çin, salt bu hastalıkla ilgilenmek için iki büyük hastane inşa etti. Medya daha çok, 1000 ve 1500 yataklı bu hastanelerin sadece 1 hafta içinde inşa edilmiş olmasıyla ilgilendi. Oysa o güne kadar Wuhan'da toplu yemek dünya rekoru denemesi ve yeni yıl kutlamaları gibi büyük kitlesel biraraya gelişlerle, yüzbinlerce insan hastalığı birbirine bulaştırdı ve başka bölgelere hızla taşıdı. Ardından başka ülkelere... Sonuçta bugün dünyanın dört bir yanında, henüz tedavisi bilinmeyen-ölümcül olduğu ileri sürülen bir hastalık hızla yayılmaya devam ediyor.

Tuhaf hastalıkların kaynağı Çin

Hastalığın kaynağı olarak Çin halkının geleneksel beslenme yöntemleri suçlu ilan edildi. Ancak adı üstünde "geleneksel"! Yani asırlar boyunca insanlar böyle beslendi ve hastalanmadı. **Çin'deki bu hastalıkların asıl nedeni ise kapitalizm.**

Birincisi, ekonomisi çok hızlı gelişen Çin, insana-doğaya-canlılara karşı vahşi kapitalizm yöntemleriyle saldırdı. Doğanın dengesini bozan, doğayı tahrip eden her adım, doğrudan insan sağlığını da etkiliyor. Hızlı kentleşme, ormanlarının kaynaklarının-bitki ve hayvan türlerinin yok edilmesi, insanın aşırı çalıştırılması, yemek ve yaşam alışkanlıklarının kapitalist sömürüye uygun hale getirilmesi gibi bir çok faktör, Çin'in son 30 yılda büyük bir tahribat yaşamasına neden oldu. Çin, ekonomisi hızla gelişip parasal olarak zenginleşirken, insanal ve doğal yönlerinde fakirleşti. Bu nedenle, tarihsel olarak kapalı Çin toplumu, her türden dış etkene açık hale geldi.

İkincisi, hızlı kapitalistleşme ve bunun doğal sonucu olarak hızlı kentleşme, birbirinin her tür sorunundan etkilenen insan yığınakları oluşturdu. Salgının başladığı Wuhan kentinin nüfus yoğunluğu (yani kilometrekareye düşen insan sayısı) 2009 yılında 24 bindi ve son on yılda bu rakam katlanarak artmaya devam etti. (İstanbul'un en kalabalık ilçesi olan Esenler'de nüfus yoğunluğu bugün 7 bin 800 kişi.)

Böylesi devasa kentleşme, gelir dağılımındaki uçurumu büyütür; devasa insan yığınakları, insani olmayan koşullarda yaşamayı kaçınılmaz

kılar. Her tür virüsün yayılması için "ideal" ortamdır bu.

Üçüncüsü, Çin'in önlenemez yükselişi ve ABD için ekonomik-siyasi olarak giderek daha güçlü bir tehdide dönüşmesi, ABD kaynaklı her türden kompto teorisini de olası kıldı. Salgın Çin ekonomisini hem içeride hem de dışarıda doğrudan etkiledi. Çin'deki bazı kentler "hayalet kent"e dönüştü. Dahası Çin'in ihraç malları "vebalı" muamelesi görmeye başladığı için, Çin'den ithalat yapan bir çok ülke, bu ürünleri bekletmeye ya da alışverişi kesmeye başladı. Çin'in yükselişini durdurmak için ABD'nin bir biyolojik silah kullanmış olması son derece akla yatkın geliyor.

Salgının başladığı kent olan Wuhan, çok gelişkin bir sanayi kenti ve Çin'in tüm dünyayı bir "Çin pazarı"na dönüştürmeyi hedefleyen "Kuşak ve Yol Projesi"nin önemli istasyonlarından birisi. Burada yaşanan bir sorun, projeye önemli bir darbe indirecek güçtedir.

Keza Çin, son dönemde çok önemli ataklar gerçekleştirmiştir. Mesela **dünyada 5G teknolojisine geçen ilk ülkedir. Üstelik Çin'in teknoloji markası Huawei, son bir yıldır ABD'nin sistemli saldırısı altındadır.** ABD, Huawei yöneticilerini Kanada'da tutuklatmaktan, pazarını kısıtlama çabasına kadar bir çok biçimde bu şirketle uğraşmaktadır.

Genel olarak Çin ekonomisi, ABD açısından en büyük tehdittir. Çin, dünya ekonomisindeki büyümenin üçte birini sağlıyor. Hammadde ve enerji piyasalarında dünyanın en büyük ithalatçısıdır; teknoloji üretimindeki yeri rakipsizdir; günlük tüketime dönük ucuz ürünlerin en büyük ihracatçısıdır.

Diğer taraftan, Çin'in biyolojik silah üretme çalışması içinde bu virüsün Çin tarafından üretilmiş ve kontrolden çıkmış olması ihtimali de vardır.

Sonuç olarak **biyolojik silah üretimi, tüm emperyalistlerin temel faaliyetlerinden biridir. Daha biyolojik silahın üretim aşamasındayken, bir kentin-kasabanın üzerine uçakla virüs-mikrop atmak, sonrasında bu alanda hastalığın seyrini takip etmek, biyolojik silah üretiminin rutin bir evresidir.** Kimi zaman da üretilmiş olan biyolojik

silah, bir yeri "cezalandırmak" için doğrudan devreye sokulur.

Yanısıra, salgın hastalıklar emperyalistler için bir "nüfus kontrol yöntemi" olarak da kullanılırlar. Kapitalistler için, yoksul (ve onların gözünde "fazla" olan) nüfusu azaltmak için, salgın hastalıklar "faydalı" yöntemlerdir.

Virüsün kendisinden daha büyük sorunlar

Virüsün ortaya çıkış nedenleri, bunlardan biri veya hepsinin toplamı olabilir. Bugün **sorunu daha vahim hale getiren üç temel unsur daha vardır. Birincisi, başta Türkiye olmak üzere bir çok ülkenin, hastalık karşısında yanlış tutumlar almasıdır.** Zamanında önlemler alınmaması, hastalığın gizlenmesi, bilgilerin devletin tekelinde tutulması vb.

Türkiye, bu konuda en "sabıkalı" yönetime sahip ülkelerden biridir. **Ekonomi rakamlarının sürekli değiştirilip-düzeltilmesi başta olmak üzere, hükümetten gelen bilgilerin "güvenilmez" olduğu bilinmektedir.** Bu koşullarda,

Türkiye'de hastalığın günlerdir varolduğu yolundaki haberler, geniş kesimlerde inandırıcı bulunmaktadır. Keza, hastalıkla ilgili veriler Hıfzısıhha'da toplanmakta, hükümete muhalif olduğu bilinen TTB (Türkiye Tabipler Birliği) konunun dışında bırakılmaktadır. Siyasi hesaplar, hastalığın önüne geçmektedir. Ancak tam da bu ortam, olayı olduğundan daha büyük bir soruna dönüştüren, her tür paranoyaya zemin hazırlayan, paniği büyüten bir ortamdır.

İkinci büyük sorun ise, virüsün ırkçılığı körüklemesidir. Çinliler batı ülkelerinde artık "vebalı" ilan edilmiştir. Hatta genel olarak "çekik gözlüler", "Çinli" kategorisinde dışlanmaktadır. ırkçı saldırıların başladığına ilişkin haberler artmaktadır. "Virüse karşı" mücadelede, "virüsü taşıdığı varsayılan kişiye karşı" mücadeleye dönüşmüş durumdadır.

Üçüncüsü, zaten ekonomik krizin girdabında olan dünya ekonomisi, salgın ile birlikte daha da kötüye sürüklenmektedir. Kentlerin karantina altına alınması, bazı ülke sınırlarının kapatılması, bazı ülkelere uçuşların durdurulması, ithalat ve ihracat faaliyetinin koronavirüs salgınının yayılma yönüne göre sınırlandırılması, turizmin kısıtlanması gibi unsurlar, dünya ekonomik krizini daha da pekiştirecektir.

Virüs hakkında pek çok bilinmezlerle dolu bir evredeyiz. Bu koşullarda sağlık kurumları hastalık önlemlerini ve risk gruplarını anlatan yazılar, broşürler hazırlıyorlar. O broşürlerde yazılı olan bilimsel-tıbbi değerlendirmeleri bir kenara alalım: **Bu türden bütün hastalıklarda tek bir risk grubu vardır; yoksul işçi ve emekçiler!**

"Ölüm adil değil" demiş şair; hastalık da öyle!.. Hastalıklar da sınıf farkı gözetmektedir. Zenginlerin güvenli sığınakları, salgın hastalıklara karşı da güvenli yaşam vaatettir. Yoksulların kulübe-lerinde ise, hastalığı durdurabilecek bir kilit de yoktur. **Bugünkü salgın hastalıktan korunmak için, tıbbi uyarıları dikkate alalım; genel olarak salgın hastalıklardan korunmak için ise tek yöntem, sömürü düzenini yerle bir etmektir.**

Krizle birlikte sorunları katmerlenen KADIN İŞÇİLER

Her kriz, genel olarak işçi sınıfını, özelde kadın işçileri vurur. İlk işten çıkarılanlar kadınlar olur. Zaten erkek işçilere göre daha düşük ücretle çalıştırıldıkları yetmezmiş gibi, işsizlik sorununu en fazla kadın işçiler yaşar. Bir aileden kadın-erkek olarak birden fazla kişi çalışıyorsa, işyerinden işçi çıkarmak sözkonusu olduğunda, kadını feda ederler. Hatta patronlar, bir tercihle karşı karşıya kaldığını söyleyerek, erkek işçileri bu suça ortak etmeye çalışır. Kadınların çoğu da böyle bir durumda eşlerinin çalışmasını yeğlemek zorunda kalır.

Bu kriz döneminde de aynı çark işliyor. İşsizlik rekorları kırılıyor. İşsizler ordusu 8 milyona ulaştı. Hergün onlarca kişi işten atılıyor. Bunların içinde kadın işçilerin, özellikle de genç kadınların oranı oldukça yüksektir. DİSK-AR'ın Aralık 2019 işsizlik ve istihdam raporuna göre, **tarım-dışı genç kadın işsizliği 2018 Eylül ayında yüzde 33.6 iken, bir yıl sonra 6.4 puan artarak yüzde 40'lara ulaşmıştır.**

Kadın istihdamı zaten oldukça düşüktür. Kadınlar daha çok esnek ve güvencesiz işlerde çalışmaktadır. **Geçici-düzensiz işlerde çalışan kadınların oranı yüzde 18 civarında iken, erkeklerde yüzde 14'tür.** Son yıllarda esnek çalışmanın yaygınlaşması, kadın işçilerin durumunu daha da ağırlaştırmıştır.

AKP'li yıllarda kadınlar üzerinde artan gerici-faşist baskılar, kadınların çalışmasını engelleyen bir diğer faktördür. Bugün ortalama 10 kadından sadece 3'ü çalışmaktadır. **2018 Kasım ayında bu oran, yüzde 29.1 olarak saptanmıştır. AB ülkelerinde ortalama yüzde 45.9, OECD ülkelerinde yüzde 44.4 olduğu gözönüne alınırsa, Türkiye'nin bu konuda da ne kadar geride olduğu anlaşılır.**

Genel olarak düşük olan sendikalaşma oranı, kadın işçiler sözkonusu olduğunda daha da düşüktür. Türkiye'de toplam 16 milyon işçinin en fazla 2 milyonu sendikalıdır. **Erkek işçilerde sendikalaşma oranı yüzde 13 civarında iken, kadın işçilerde yüzde 8'dir.** Bunların içinde sendika yönetimlerinde yer alan kadın işçilerin sayısı ise, bir elin parmaklarını geçmez.

Diğer yandan kadın işçiler, kadına yönelik şiddet ve tacizi işyerlerinde de görmektedir. Kriz koşullarında bu durum katmerlenir. İşsiz kalma tehdidiyle her tür uygulamaya boyuneğmek zorunda bırakılır. *"Fuhuş, burjuva toplumu için aynı polis, düzenli ordu, kilise, işverenler gibi sosyal bir kurumdur"* der Agust Bebel, "Kadın ve Sosyalizm" adlı ünlü eserinde. **Patronlar genellikle fabrikasını harem gibi kullanır. Çoğu kez, işten atılma korkusu ya da evde aç bekleyenlere bir şeyler götürme çabası**

Kapitalizmin gelişmesi üretimi evden uzaklaştırmış, ücretli işçilerin birlikte çalıştığı ve birlikte ürettiği atölyelere, fabrikalara taşımıştır. Bugün yaşandığı biçimiyle "özel alan" olarak ev işlerinin ve "ev kadını" kavramının ortaya çıkışı, kapitalizmle, "ücretli iş" kavramının ortaya çıkışıyla bağlantılıdır. Sonuçta köleci ve feodal toplumun "çalışan kadın", "işçi kadın" ile bir ve aynı şey değildir.

ve tabi ki, ahlaki yozlaşmanın, değer yargılarındaki çürümenin bir sonucu olarak, kadın işçilerden de bu bataklığa sürüklenenler olur.

Kısacası **"ezilenlerin ezilenidir" kadın. Yalnızca cins olarak değil, ezilen sınıfın da en çok baskı göreni, aşağılananıdır.** Kadın işçi, erkek işçilere göre daha yoğun baskı ve sömürü altındadır çünkü. Kapitalizm onu yedek ve ucuz işgücü olarak görür. Aynı işkolunda aynı işi yaptıkları halde, erkek işçilere göre çok daha az ücret alırlar. Ya da genellikle vasıfsız ve eğitimsiz işgücüne sahip olduklarından, geçici ve mevsimlik işlerde sigortasız, güvencesiz olarak çok düşük ücretle çalıştırılırlar. Bunların bir sonucu olarak, sınıfın en örgütsüz kesimidir kadın işçiler. İşçi kıyımlarında ise, ilk akla gelendir. Kriz dönemleri, bunun zirve yaptığı dönemlerdir.

Burjuvazinin kadına yaklaşımı

Burjuvazi, kadını sınıfsal kimliği ile tanımlamaktan özellikle kaçınır. "Kadın işçiler"den söz edilmesini istemez. Kadın "anne"dir, "kutsal"dır, ancak kocasının yanındayken, ailenin bir parçası olarak bir kimlik sahibidir. Onun görevi, "işgücünün yeniden üretimi"dir. Yani kocanın, çocukların, aile bireylerinin bakımı, dışarıda çalışarak yorulmuş olanların ertesi güne hazırlanması ve çocuk doğurarak "türün devamı"nın sağlanmasıdır.

Bu yanıyla, burjuvazinin gözünde, işçi kadın da asıl olarak "cins" kimliğiyle, "aile" içindeki kimliğiyle tanımlanır. Bu, üretimdeki refah ve kriz dönemlerine bağlı olarak, burjuvazinin iradesi dışında, kadını üretime sokmak ya da işten çıkarmak zorunda kalmasından bağımsız bir gerçektir.

Faşizmden dinci gericiliğe kadar burjuva

ideolojisine bağlı tüm akımlar, ton farkları olmakla birlikte kadına böyle yaklaşırlar. Örneğin faşizm, annelik ve doğurganlık üzerine sayısız övgüler dizer. Hitler ve Mussolini faşizmi bunun en açık biçimde görüldüğü dönemler olmuştur. Türkiye'de de özellikle AKP döneminde

bu durum, daha belirgin bir hal almıştır. *"Kadın ile erkek eşit değildir"*den başlayıp, *"kadının en büyük kariyeri anneliktir"*e kadar uzanan ve "üç çocuk" ısrarını sürdüren yaklaşımları ile kadını "kuluçka makinası" olarak eve kapatma çabaları bilinmektedir.

Feministler de işçi kadını gözlerden uzak tutmaya çalışır. Ev kadınının "görünmeyen emeği"nden, bedenine dönük saldırılara, erkeğin ev içinde kadını sömürmesinden orta sınıf kadınların kariyer sorunlarına kadar her konuda konuşur, kampanyalar ve faaliyetler düzenlerler; fakat fabrikada çalışan işçi kadının sorunları üzerinde neredeyse hiç durmazlar. Bu nedenle işçi kadını, "kadın cinsi" içinde eritirler. En fazla "çalışan kadın" şeklinde tanımlar ve sınıfsal yönünü es geçerler. Feminizmin bir burjuva ideolojisi olduğu gerçeği, işçi kadının sınıfsal kimliğini gözardı eden bu yaklaşımda da kendini ele verir.

Oysa **kadın, ilkel komünal toplumdan bu yana "çalışmakta"dır. Köleci ve feodal toplumlarda da, ezilen sınıfın kadınları kesintisiz biçimde çalışmıştır.** Bu toplumlarda kadının çalışma alanı, ev ve evin çevresindeki tarla vb alanlardır. Dokumacılıktan tarlada çalışmaya kadar pek çok alanda, kadının çalışması kolektif üretimin bir parçasıdır. Çoğu zaman bu işleri, çocuklar ve yaşlılar ile birlikte yaparlar.

Kapitalizmin gelişmesi ise, üretimi evden uzaklaştırmış, ücretli işçilerin birlikte çalıştığı ve birlikte ürettiği atölyelere, fabrikalara taşımıştır. **Bugün yaşandığı biçimiyle "özel alan" olarak ev işlerinin ve "ev kadını" kavramının ortaya çıkışı, kapitalizmle, "ücretli iş" kavramının ortaya çıkışıyla bağlantılıdır.** Sonuçta köleci ve feodal toplumun "çalışan kadın", "işçi kadın" ile bir ve aynı şey değildir.

Diğer yandan **kapitalizmde "çalışan" her kadın "işçi" değildir. Beyaz yakalılarından burjuva kadınlara kadar oldukça geniş bir alan sözkonusudur.** Bir şirkette yükselmeye çalışan bir kadının sorunları ile, bir ev kadınının sorunları ve bir işçi kadının sorunları arasındaki farklar oldukça derindir. **Elbette kadın, cins olarak her alanda sorunlar yaşar, geriye itilir, ikinci sınıf muamelesi görür, erkek tarafından dışlanır-ezilir; ancak her alanda**

belirleyici sömürü, sınıf olarak yaşanan sömürüdür.

Kadın işçi, kapitalizmle birlikte varolmuştur ve kapitalist sömürünün doğrudan baskısını yaşamaktadır.

Direnişte en önde

Kadınların mücadeleye katılımı genel olarak daha zorludur. Aşması gereken toplumsal ve ailevi engellerin daha fazla olması; yapısal özellikleri itibarıyla daha statükocu olmaları; boyun eğmeye ve itirazsız çalışmaya yatkın yetiştirilmeleri; direniş geçtiği koşulda ailesinin ne olacağına dair kaygılar vb... Bütün bu unsurlar, kadın işçilerin daha zor ve daha geç harekete geçmelerine neden olur.

Ancak bütün bunlara rağmen, kadınların direnmeye başlaması, erkeklerin direnişinden çok daha etkilidir. **Zor harekete geçen kadın, bir kere harekete geçtiğinde, sonuna kadar gitmeye çalışır. Bu nedenle daha militan, daha kararlı ve daha hak alıcı direnişler, kadınların gerçekleştirdiği, katıldığı ya da desteklediği direnişlerdir. Bu durum, işçi kadınlar için çok daha fazla geçerlidir.**

İşçi kadınların sınıf mücadelesindeki yerleri, sadece kendi gerçekleştirdikleri direnişlerle sınırlı değildir; eşlerinin direnişlerinde de kadınlar en önde yer almayı bilmişlerdir.

Modern anlamda ilk işçi hareketleri, teknoloji ve makinalarına bir tepki olarak ortaya çıkan makineleri tahrip hareketleridir. Bu hareketin içinde kadın işçileri de bulunmakta, kimi yerde başı çekmektedir. Kadınların en yaygın olarak çalıştığı dokuma işkolunda makineleşme başladığında, tıpkı İngiltere'deki Luddistler gibi, makine kırma eylemleri gerçekleştirirler. Ülkemizde de çoğunluğunu kadınların oluşturduğu Uşaklı halı dokumacıların Mart 1908'deki isyanı, makinelerin tahrip edilmesiyle başlamıştır. 1908 grev dalgası, kadınların yoğunlukta olduğu, gıda, dokuma, tütün gibi işkollarında gerçekleşir. Kavala ve Drama'daki 14 bin tütün işçisinin, çalışma saatlerinin düşürülmesi ve ücretlerin artırılması gibi taleplerle başladıkları grevde, kadın işçiler bulunmaktadır.

Ayrıca önceki yıllarda (1873-76) tersane işçilerinin grevinde, askerlerle militanca çatışmaların en önünde ellerinde sopalarla işçi eşleri olarak mücadelenin içinde yer almışlardır.

Cumhuriyet döneminde ise kadın işçiler, hem direnişlere önderlik ederek, hem de eşlerinin

gerçekleştirdiği direnişlerde yer alarak, sınıf mücadelesinin önemli bir parçası oldular. **İşçi sınıfı tarihine altın harflerle kazanmış pek çok grevde, kadın işçiler sayıca az olmasına rağmen, grevin kaderini etkileyen bir rol oynadılar.** Mesela 1963 yılında İstanbul-İstinye'de gerçekleşen Kavel kablo fabrikası direnişinde, kadınlar hergün toplanarak fabri-

kanın önüne geliyor, eylemlere katılıyorlardı. Üstelik bu grev, İş Yasası'na göre "yasadışı" bir grevdi.

'70'li yıllar, kadın işçilerin direnişe katılmalarında da bir dönüm noktasıdır. 1975-80 yılları arasında, iş bırakma, grev, direniş vb peşpeşe yaşanan eylemlerin en önemli parçası kadın işçilerdi. Keza 1991'in Ocak ayında Zonguldak madencilerinin başlattığı büyük madenci yürüyüşü, madencilerin eşleri ve çocukları ile birlikte gerçekleştirilmişti.

Son yıllarda yaşanan en görkemli işçi direnişi olan Tekel eylemi de, kadın işçilerin değişme ve dönüştürme gücünü göstermesi açısından çarpıcıdır. 78 gün süren direnişte, o güne kadar çok fazla varlığı belli olmayan kadın işçilerin öncüleştirmeleri, en gerici işçinin bile saygısını kazanarak eylem komitelerinde yer almaları, hafızalarda tazeliğini korumaktadır. Erkek işçilerle birlikte kar-tipi altında bekleyen, çadırlarda uyuyan, polisin saldırısında birlikte coplanan kadın işçiler, toplumun da bakışını değiştirmişlerdir.

Hemen bütün direnişlerde, kadınların varlığı adeta direnişin başarıya ulaşmasının garantisi gibidir. Sadece kadınların gücüyle başarılan direnişler, son dönemde öne çıkmıştır. İşten atılmaya karşı tek başına direnen kadın işçilerden, Novamed ve Flormar gibi kadınların yoğun çalıştığı işyerlerindeki grevlere kadar, kararlılıkları ve azimleriyle göz doldurmuşlardır. Ve bu direnişlerin çoğu zaferle sonuçlanmıştır.

"Cins bilinci"yle değil sınıf bilinciyle...

Yüzyıl önce, kadınların eğitim görüp siyaset, tıp, fen bilimleri gibi önemli alanlarda başarılı olabileceği reddediliyor, ancak sanatsal konularda yol alabileceği iddia ediliyordu. **Kadınların yaşamda kendilerine yer açması, asıl olarak Sovyetler Birliği başta olmak üzere devrimini yapmış ülkelerde gerçekleşti.** '68'den itibaren tüm dünyada yükselen devrimci mücadele, bu safsataları yerle bir etti.

Ne var ki sosyalizmin dünya genelinde güç ve prestij kaybettiği koşullarda, geçmişte aşılın bu konular yeniden hortladı, kadını aşağılayan, küçülten

yaklaşımlar baskın hale geldi. Ayrıca burjuvazi, **kadınla erkeği birbirine yabancılaştırmak, sınıfsal bakışın yerine cinsiyetçi bakışı hakim kılmak için, cinsiyete göre işbölümünü farklı biçimlerde tekrar üretti, yeni argümanlarla kitlelerin, özellikle de gençlerin yaşamına soktu.**

Oysa işçi sınıfının parçalanmaya değil, birleşmeye ihtiyacı vardır. Hem de her konuda, her talep üzerinden, sınıfa dönük her saldırıya karşı... Mesela, "eşit işe eşit ücret", "kreş" gibi doğrudan kadınları ilgilendirdiği düşünülen talepler bile, salt kadın işçilerin değil, erkek işçiler de dahil olmak üzere tüm proletaryanın talepleri olmalı, erkek işçilerle birlikte bu taleplerin mücadelesi verilmelidir. Yanı sıra özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, sendikasızaştırmaya karşı mücadele, erkek işçilerin göreviymiş, kadın işçiler sadece "kreş", "eşit işe eşit ücret" gibi talepler için ve bu "kadınca" sorunlar üzerinden örgütlenip sokağa çıkabilirmiş gibi davranılması doğru değildir.

Kadın işçiler de erkek işçiler gibi, sınıfın genel sorunları karşısında harekete geçmeli, mücadeleye katılmalıdır. Dahası, **sınıfın genel sorunları için harekete geçmeyen bir kadın işçi, kadın olmaksızın kaynaklanan sorunları için mücadele etmez.** Mesela sigortasız çalışmaya karşı erkek işçilerle birlikte direnişe geçmeyen bir kadın işçi, doğum izninin artırılması için mücadele etmeyi aklından bile geçirmez.

Kadın işçilerin mücadeleye kazanılması, bilinçlenmesi, harekete geçmesi için, elbette özel olarak uğraşmak gerekiyor. Keza direnişte sınıf kardeşleri olan erkek işçilerle birlikte dövüşmesi, komitelerde yer alması, aktif hale gelmesi için, kadın işçilerin yetiştirilmesi, eğitilmesi, dönüştürülmesi, sınıf çalışmasının vazgeçilmez görevlerinden biridir. Ancak **bu, kadın işçilerle erkek işçilerin taleplerini farklılaştırarak, mücadele rotalarını ayırıştırarak gerçekleştirilecek bir şey değildir.** Doğru olan; kadın işçilerin de erkek işçilerin de sınıfsal bilinçlerini yükselterek, birarada ve kolektif tarzda mücadele etmelerini sağlamaktır.

Sınıfsal kimlik, proleter kimlik birleştiricidir. Cins kimliğinin öne çıkarılması, sınıfı da bölmekte, yabancılaştırmaktadır. Kapitalizmin kadın ile erkeği birbirine yabancılaştırma, ayırıştırma, birbirinden çok farklı olduğunu anlatarak uzaklaştırması, bu politikasından bağımsız değildir.

Oysa proletarya, kadın ya da erkek, sınıfsal sorunları birlikte yaşar; kapitalizmin saldırıları altında birlikte ezilir, patronlara karşı birlikte direnir. **Yapılması gereken, bu direnişte kadınları ayırmak değil, öne çıkmasını sağlamaktır. Pozitif ayrımcılıkla onu güçlendirmek, özgüven eksikliğini gidermek, niteliklerini yükseltmektir. "Cins bilinciyle" değil, proletaryanın onurlu "sınıfsal bilinciyle" donatmak, proletaryanın iradesini kuşanmasını sağlamaktır.** Bunun başarıldığı durumlarda, proletaryanın direnişi de örgütlenmesi de çok daha güçlü ve sağlam olacaktır.

Sonuç olarak proletarya ordusunun kadın yarısı kurtulmadan, işçi sınıfının kurtuluşu mümkün değildir!

Neden 8 Mart Neden “Emekçi Kadın” ?

Son yıllarda 8 Mart “Dünya Kadınlar Günü” olarak kutlanmaya başladı. Öyle ki, devrimci yapılar ve reformist partiler arasında bile, “Dünya Emekçi Kadınlar Günü” diyenlerin sayısı giderek azaldı.

Dahası, **devrimci yapıların önemli bir kısmı, kadın sorunu konusunda feminizmin kuyruğuna takıldı, feministlerle birarada olmak için devrimci platformları dağıttılar. Ve devrimci söylemlere-semollere düşman feministlerin siyaset yasaklarına karşın, bu birlikteliği sürdürmek için büyük bir uğraş vermekteler.**

Son iki yıldır 8 Mart ve 25 Kasım’da İstiklal

Caddesi’ndeki “Gece Yürüyüşleri”nde yaşayanlar çarpıcıdır. Bir burjuva ideolojisi olan feminizm, devrimci kadınlar üzerinde baskı oluşturmak için her yöntemi kullanmaktadır.

Burada sorun salt “emekçi” kelimesinden ibaret, ya da basitçe “feministlerin siyaset yasaklılığı” değildir. Kadının özgürleşme mücadelesine bakışla, kadını toplumsal olarak konumlandırma ile ilgili bir farklılaşma sözkonusudur.

8 Mart, kadının ezilmesinin nedeni olan kapitalizme karşı bir mücadele çağrısı olarak mı kutlanacaktır; yoksa, renkli

ve çalgılı bir karnaval havasında, içi boşaltılmış göstermelik mesajlar eşliğinde, adeta bir “kadınlar matinesi” ya da “anneler günü” formunda mı?

Kadının yüzyıllardır biriktirdiği öfke, doğrudan bu çürümüş

sömürücü ve zorba düzene karşı, devrim ve sosyalizme mi akitılacaktır; yoksa düzen-içi çözümlere, sandığa, şu ya da bu düzen partisine mi?

Fark; bu kadar açık, kesin ve derindir. Sadece “kadın”-a-kadın sorunu-na bakışın değil, sınıflar mücadelesini ele alışı da somut bir ifadesidir.

Sınıf mücadelesinin genel yükselişi dışında, ne genel olarak kadın sorununun çözümü, ne de emekçi kadına dönük her türden saldırının püskürtülmesi mümkündür. 8 Mart’ın dünya devrim hareketi-ne kazandırılması süreci bile, bunun somut kanıtıdır.

1857’li yılların ‘vaatler ülkesi’ Amerika’da, Newyork kentinde, sömürü had safhadadır. Çoğu kadın 40 bin dokuma işçisinin elleri, ağır çalışma koşullarından dolayı şaltlere uzanır. Günde kimi zaman 16 saate varan sürelerde çalışıp düşük ücret almalarına karşı başlayan bir direniştir bu. Amerikan burjuvazisiyle dişe diş bir kavga başlar. Grevin yaygınlaşacağından korkan patron, grevcileri fabrikaya hapseder. Ardından “şüpheli” bir nedenle çıkan yangında 129 kadın işçi yanarak can verir. Günlerden 8 Mart’tır...

Bu alev, mücadeleyi yükseltir. İşgününün kısaltılması ve bazı siyasi haklar için Manhattan iplik işçisi kadınların yaptığı greve polis acımasızca saldırır. 140 kadın işçi öldürülür, yüzlercesi tutuklanır. Günlerden yine 8 Mart’tır...

8 Mart’ın Birleşmiş Milletler tarafından kadınlara “armağan” edilen bir gün olduğu ileri sürülür. Gerçekte, BM’nin aldığı karardan yaklaşık 60 yıl önce, sosyalistler 8 Mart’a hakettiği değeri vermiştir. **1910 yılında Kopenhag’ta toplanan Sosyalist Kadınların İkinci Konferansı’nda Clara Zetkin’in önerisiyle 8 Mart, emekçi kadınların mücadele günü olarak ilan edilir.**

Bu kısa tarihçe; 8 Mart’ın doğuşunu ve tüm dünyaya mal edilişin gösterdiği gibi, kadın sorununun ve 8 Mart’ın sınıflarüstü olmadığını net bir biçimde gözler önüne sermektedir. 8 Mart, işçi-emekçi kadınların mücadelesiyle ortaya çıkmış, onların öncüsü komünist kadınların çağrısıyla enternasyonalist bir gün halini almıştır.

Bolivyalı bir madenci eşi Domitila Barrio’nun Birleşmiş Milletler’de, çoğunluğu burjuva çevrelerden gelenlerle dolu bir toplantıda, bir burjuva kadına verdiği yanıt, bu gerçeği bir kez daha teyit etmektedir. Madencilerin direnişine katılmış ve o direnişte çocuğunu yitirmiş Domitila, bir ders niteliğindeki konuşmasında şunları söyler:

“Senyora, sizi bir haftadır tanıyorum. Her sabah başka bir elbise ile geliyorsunuz, oysa ben hergün aynı elbiseyi giyiyorum.

Zarif bir güzellik salonunda geçirecek zamanı ve harcayacak parası olan biri gibi, hergün saçlarınız yapılmış ve yüzünüz makyajlı geldiniz, ben bunları yapamıyorum. Her öğleden sonra bu binanın kapısında sizi eve götürmek için bekleyen şoförünüzü ve arabanızı görüyorum; elbette beni hiç kimse beklemiyor.

Eminim gerçekten zarif bir eviniz ve komşularınız vardır, değil mi? Oysa biz madenci karıları bize lojman olarak verilen küçük evlerde oturuyoruz ve kocalarımız öldüğü, hastalandığı ya da işten atıldığı zaman evi 90 gün içinde terketmek zorundayız. Sonra kalacak hiçbir yerimiz yok.

Şimdi senyora, söyleyin bana: Sizin durumunuzla benimki arasında hiç benzerlik var mı? Siz ve ben eşit değilken, siz ve ben bu kadar farklıken, ikimiz arasındaki hangi eşitlikten konuşacağız?”

Ekmek ve Gül

*Yürüyoruz, yürüyoruz, günün aydınlığında
Donuk fabrika bacalarına, yoksul mutfaklara
Çarpıyor sesimiz ve birden parlayan
Bir ışık gibi ulaşıyor insanlara*

“Ekmek ve gül!”, “Ekmek ve gül!”

*Yürüyoruz, yürüyoruz, erkekler için de yürüyoruz
Çünkü hala bizim oğullarımızdır onlar
Ve biz hala analık ederiz onlara
En zorlu iş, en ağır emek
Ve çalışmak doğuştan mezara dek
Ve böyle sürüp gitsin istemiyoruz
Yaşamak için ekmek
Ruhumuz için gül istiyoruz!*

*Yürüyoruz, yürüyoruz kol kola
Saflarımızda ölüp gitmiş arkadaşlarımız
Ve türkümüzde onların kederli “Ekmek!” çığlıkları
Çünkü bir köle gibi çalıştırıldı onlar
Sanattan, güzellikten, sevgiden yoksun
Biz de bugün hala onların özlemini haykırıyoruz
İş ve ekmek istiyoruz
Ama gül de istiyoruz*

*Yürüyoruz, yürüyoruz, yanyana, güzel günler adına
Kadınız, insanız, insanlığı ayağa kaldırıyoruz
Paydos bundan böyle köleliğe, aylaklığa
Herkes çalışsın, bölüşülsün kardeşçe, yaşamın sundukları
İşte bunun için yükseliyor yüreklerimizden
Bu ekmek ve gül türküleri
Ve yineliyoruz hep bir ağızdan*

“Ekmek ve gül!”, “Ekmek ve gül!”

James Oppenheim

DİSK'in 16. Genel Kurulu Uzlaşmacı çizginin koyulaşması

DİSK'in 16. Genel Kurulu, 14-15-16 Şubat tarihlerinde İstanbul Haliç Kongre Salonu'nda gerçekleşti. Bir gün önce de DİSK'in kuruluş yıldönümü olan 13 Şubat'ta çeşitli ülkelerinden gelen sendika temsilcileriyle "uluslararası konferans" düzenlendi. Yabancı temsilciler, kendi ülkelerindeki durumu kısaca anlatıp, DİSK'e başarılar dilediler.

DİSK Genel Kurulu'nun ilk günü protokole ayrılmıştı. İyi Parti dahil olmak üzere "Millet ittifakı"nı oluşturan partilere kürsü oldu. Öyle ki, **Kılıçdaroğlu, Marks'ın "bütün ülkelerin işçileri birleşiniz" sloganının geçerliliğini yitirdiğini, "tüm demokratların birleşmesi" gerektiğini söylebildi. Ve buna DİSK yönetiminden bir tepki gelmedi.**

Ertesi gün ise (15 Şubat) kürsü, DİSK'e bağlı sendikaların başkanlarına, yöneticilerine ayrılmıştı. Bir de DİSK'in eski başkanlarına...

DİSK içinde gerici-faşist özellikleriyle bilinen Lastik-İş adına yapılan konuşmada, sendika başkanı Alaattin Sarı'nın "birlik, beraberlik" vurgusu ve salondakileri coşturmaya, sloganlara katılmaya zorlaması, yeni yönetimde yeralacağına göster-gesiydi.

16. Genel Kurul, zaten "birlik-beraberlik" havasında yapılan bir uzlaşma kuruluydu. Önceki genel kurulda Birleşik Metal'in muhalefeti ve sonrasında DİSK yönetiminden ayrı baş çekmesi, böylece sonlanmış oldu. 16. Genel Kurul öncesi verilen fotoğraflarla bir uzlaşının sağlandığı belli olmuştu. Nitekim Birleşik Metal İş Başkanı Adnan Serdaroğlu, yeni yönetimde "genel sekreter" olarak göreve başladı. Sorunun aslında "koltuk kavgası" olduğu bir kez daha görüldü.

Genel Kurul'da DİSK yönetimini eleştiren tek sendika Nakliyat İş oldu. Başkan **Ali Rıza Küçükosmanoğlu, genel olarak DİSK yönetimini, özellikle Arzu Çerkezoğlu'nu direnişlere gelmemekle eleştirdi.** Çerkezoğlu, CHP'li belediyelere yakın duruşu ve TİSK'in "Ortak Paylaşım Formu"na katılmasıyla öncesinden de eleştiri konusu olmuştu. Çerkezoğlu'nun verdiği yanıtta, TİSK'in toplantısına katılmasını "genel karar" olarak açıklaması, Nakliyat İş'in sözünü ettiği direnişlere gidemeyişini ise, "bir iletişimsizlik-diyalog eksikliği"ne bağlaması, ikna edici değildi. Nakliyat İş ayrıca Real direnişçilerinden Kader İpek Altınbulak'ı DİSK başkanlığına aday gösterdi. Buna karşın Birleşik Metal'e dönük övgüleri ve Adnan Serdaroğlu'nun başkan olması gerektiğini söylemesi, çelişik bir durumdu. Birleşik Metal, öncesi bir yana son TİS'te de -grev kararı almasına karşın- Türk Metal'le aynı metne imza atmıştı ve metal işçilerinin tepkisini toplamıştı.

Son gün yapılan seçimler tamamen göstermelikti. Zaten önceden anlaşma yapılmış ve tek liste halinde çıkmıştı. Başkanlığa Arzu Çerkezoğlu yeniden getirilirken, Adnan Serdaroğlu genel sekreter oldu. Yönetim ise, Lastik İş, Genel İş, Gıda İş, Sosyal İş ve Tekstil başkanlarından oluştu. **2 delegesi olan Nakliyat İş'in başkan adayının 25 oy alması ise, varolan listeye tepkiyi ifade ediyordu.**

16. Genel Kurul'da, Limter-İş adına bir delege dışında, delegelere hiç söz verilmedi. Diğer yandan eski başkanları kürsüye çıkarıldı, Rıdvan Budak gibi tescilli bir işbirlikçi "divan"a seçildi. **DİSK'in Genel Merkezi'nin Ankara'ya taşınması kararını da tüm bu olumsuzlukların başına eklemek gerekir.**

Kriz koşullarında işçilerin sefalet ücretiyle geçinmekte zorlandığı, her dakika bir işçinin işten atıldığı, işsizlikten dolayı intiharların arttığı bir ortamda gerçekleşen 16. Genel Kurul'da DİSK, daha uzlaşmacı bir rotaya dümen kırdığını ilan etti. **Sadece tarihiyle övünen, bugüne ve geleceğe dair tek şey söylemeyen ve umut vermeyen görüntüsüyle "devrimci" sıfatını hak etmediğini bir kez daha gösterdi.** İşçi sınıfı tabandan örgütlenip yönetimleri ele geçirmedikleri sürece, DİSK dahil hiçbir sendikanın mücadeleci bir çizgi izlemeyeceği yeniden kanıtlandı.

GEZİ YARGI- LANA- MAZ!

Gezi Davası'nın 6. ve son duruşması Silivri 30. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 18. Şubat'ta görüldü. Bu duruşmada kararın çıkacağı beklendiğinden, önceki duruşmalara göre daha kalabalık bir destek kitlesi vardı. Aralarında PDD temsilcisinin de bulunduğu devrimci-demokrat kurumların yanı sıra CHP ve HDP'li politikacılar, yabancı ülkelerin temsilcileri de duruşmaya gelmişlerdi.

Savunmaların ve "son söz"lerin alındığı dava, yine gergin geçti. Avukatların tanık dinletme ve süre talepleri heyet tarafından reddedildi. Savunmalarda Gezi'de şehit düşenlerin anılması alkışlarla karşılık buldu. Heyetin izleyicileri "salondan çıkarmakla" tehdit etmesine rağmen...

Mahkeme heyeti, ellerinde yeterince delil olmadığı gerekçesiyle tüm sanıkların beraatine karar verdi. Oysa aynı mahkeme, yine hiçbir delil yokken bu davayı açabilmişti. Hatta Ali İsmail Korkmaz'ın katili polisleri, sanık değil "mağdur" olarak göstermişti. Ve savcı, "ağırlaştırılmış müebbet" cezası istiyordu. Hal böyle olunca son duruşmada mahkemenin ceza vermesi bekleniyordu.

AKP, bugüne dek pekçok kişi hakkında Gezi'ye katıldığı için davalar açtı. Bunların çoğu beraatle sonuçlandı. Son olarak Osman Kavala'yı "Gezi'nin finansörü" iddiasıyla tutuklamışlar ve "Taksim Dayanışması"nı oluşturan kimi kurumların temsilcilerini de ekleyerek yeni bir Gezi davası oluşturmuşlardı. Bu dava, başından sonuna dek AKP'nin güç gösterisi yapmak istediği, fakat Gezi'yi savunanların buna olanak tanımadığı bir arena şeklinde geçti. Son duruşma ise, bunun en açık haliyle sergilendiği bir raunt oldu.

Mahkemenin verdiği karar, haklarında yakalama kararı bulunan Can Dündar ve Mehmet Ali Alabora dahil, 7 kişi hakkındaki tutuklama kararının kaldırılmasını içeriyordu. Yurtdışında bulunanlar için, bulundukları yerde ifade vermeleri yetecekti. Daha önemlisi, bu kararla 840 gündür tutuklu olan Osman Kavala tahliye edildi.

Kavala hakkında daha önce AHİM'in de "derhal serbest bırakılması" yönünde kararı vardı. Ancak AHİM'in bu kararına uymadılar. 18 Şubat'ta ise mahkeme heyetinin tahliye kararı bekletildi; bu arada İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı yeniden tutuklama kararı çıkardı. Selahattin Demirtaş'a yaptıkları gibi Kavala'ya da yeni bir dava bulmuşlardı. Bunun da adı "15 Temmuz"du.

AKP döneminde burjuva hukuk kurallarının bile çiğnendiği pekçok örnek yaşandı. Gezi davası ise, bunu zirvesi oldu. Davanın açılması gibi sonlanması da tamamen siyasiydi. İbld üzerinden Rusya ile karşı karşıya kalan AKP, AB ve ABD'yi de karşısına almaktan çekindi. Aynı günlerde ABD'nin düşünce kuruluşlarından bir darbe olacağı yönlü raporların çıkması, AKP'nin korkusunu arttırdı. AKP'nin kendi içinde de bölünmeler olduğu biliniyor. "Pelikancı" olarak adlandırılan damat Albayrak'ın başını çektiği grupla Adalet Bakanı Gül birçok kez karşı karşıya gelmişti. Gezi davasında da bu iki grubun çatışması ihtimali vardı.

Keza tam da Gezi davasının görüldüğü gün eski cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün bir röportajının yayınlanması önemlidir. Abdullah Gül, "Gezi ile gurur duyduğumu" söylerken, Ahmet Davutoğlu da daha önce davadan çekildiğini açıklamıştı.

Sonuçta Gezi davası, AKP'deki parçalanmışlığı, aynı zamanda güçsüzlüğü resmeden bir dava oldu. Gerçekte ise Gezi zaten yargılamaz! Gezi'yi ne kadar karalamaya çalışsalar da, FETÖ ile, emperyalist kurumlarla bağlantılı gösterecek de, hiçbir çamur üzerine yapışmaz! Gezi davasından yargılananlar, bu gerçeği mahkeme heyeti şahsında tüm Gezi düşmanlarının yüzüne haykırdılar.

Gezi Direnişi, Türkiye tarihindeki en büyük halk hareketidir. Aynı zamanda AKP'ye ve Erdoğan'a karşı yapılmış en ciddi direniştir. Halkın büyük bir bölümü, "artık böyle yönetilmek istemiyoruz" diyerek sokaklara çıkmıştır. Tepkisini, öfkelerini haykırmış, kolektif hareket ederek egemenlere meydan okumuştur.

Bu nedenle Erdoğan'ın ona karşı öfkesi bir türlü bitmiyor, intikam hırsı sönmüyor. Mahkeme kararını tanımaması ve yeni bir atakla bu kararı boşa çıkartmaya çalışması, ardından internet üzerinden karşı kampanya açılması, hepsi Gezi korkusunun eseridir.

Bütün bunlar Gezi Direnişinin gücünü ve etkisini bir kere daha ortaya koymuştur. Ve elbet birgün Gezi'yi yargılamaya kalkanlar yargılanacaktır!

Elazığ'da depremzede olmak...

Elazığ depreminin üzerinden iki hafta geçti. Ancak depremten etkilenen insanların acısı-dramı bitmedi.

Devlet, deprem enkazındaki arama-kurtarma çalışmalarında şov yapmış, AKP ve Erdoğan için bir "başarı hikayesi" yazmaya çalışmıştı. Oysa **ne deprem günü, ne de sonrasında ortada bir başarı yoktu. Depremden sağ olarak kurtulan insanlar, kurtulduklarına bile sevinemediler. Çünkü acılar büyük, ihtiyaçlar çok, insanlık "sahipsiz"di.** Ailesinden birini, sevdiğini kaybedenlerin yaşadığı acı zaten çok büyük. Bunun üzerine bir de deprem sonrasında hayatta kalma mücadelesi eklendi.

Aslında bunun böyle olacağı önceden belliydi. AKP yandaşı Acun, Tv8'de bir bağış kampanyası düzenlediği sırada, canlı yayına bağlanan İçişleri Bakanı'na "toplanan bu bağışların hiç değilse bir kısmı deprem bölgesine gitsin" diye ricacı olurken bu gerçeği biliyordu. Haklı da çıktı. AFAD'ın açıkladığı yardım tutarı, sadece Tv8'de toplanan yardım tutarından daha düşük. **Tv8, 73 milyon lira toplandığını açıkladı; iki gün sonra AFAD deprem için toplam 71.9 milyon lira toplandığını bildirdi.** Tek yardım toplayan kurum Tv8 bile olsa, yani Kızılay'ın-AFAD'ın hesaplarına tek bir kuruş gönderilmemiş bile olsa, iki gün içinde 1 milyon lira yokolmuş demektir.

Depremde yıkılan bina sayısı sınırlı: Sadece 76. Ancak hasarlı bina sayısı oldukça fazla. Bakanlığın yaptığı açıklamalara göre, deprem bölgesindeki binaların yüzde 25'i hafif ve orta hasarlı. Ayrıca 3 bin 200 bina ağır hasar nedeniyle hemen yıkılacak. Çarpıcı olan şu: **Elazığ'da sadece birkaç yıl önce inşa edilen TOKİ konutları ağır hasarlı!** Ucuz olduğu için en alt gelir grubuna hitap eden, devlet eliyle yapıldığı için de insanların güven duyarak satın aldıkları TOKİ konutları, daha taksitleri bitmeden yıkıma karşı karşıya.

Depremler devam ediyor ve insanlar hasarlı binalara giremiyor. Bu durumda, öncelikle barınma sorunu, kitlelerin en acil ihtiyacı durumunda. Ancak **15 gündür, kış ayazında, yazlık çadırlarda, yere serilmiş ince köpüklerin üzerinde, adi battaniyelere sarılarak ısınmaya çalışıyorlar.** Bazı çadırlarda katalitik gaz sobaları var; ancak güvenlik nedeniyle gece yakılmıyor bu sobalar. Sıcak çay ise penguen medyasının hayal gücü kadar. **Su az, tuvalet yetersiz ve sağlıksız, banyo olanağı yok...**

Ve bu çadırlar, yağın yağmurlarla sular altında kalıyor. Çadır dışında varillerin içinde ateş yakmak için kullanılan odunlar bile ıslanıyor.

Çadırdaki yaşamın bir başka zorluğu da, gıdaya erişim. **Çadır alanları ve pişmiş gıda dağıtımı, dağınık, kontrolsüz ve denetimsiz. Kazanlar kaynıyor, ama yemek dağıtımı yetersiz.** Soğuk

havada, uzun kuyruklarda yemek sırası bekliyor insanlar. Ailenin büyükleri, küçük çocuklar ve yaşlılar için ikinci defa giriyor sıraya. Aile için toplu yemek almak yasak. Ayrıca kimlerin sıraya girdiği, yemekten kimlerin faydalandığı-faydalanmadığı da belli değil. Basit bir organizasyonla çözülebilecek sorunlar, büyük çileye dönüşüyor.

Her türden deprem yardımı için bir dağıtım sorunu var aslında. Çadırları kimlerin aldığı, alınan çadırlarda kimlerin kaldığı, gıda paketlerinin nereye gittiği, giysilerin neye göre dağıtıldığı belirsiz. Hiç çadır ve gıda gönderilmeyen köyler

olduğu, merkezdeki çadırlarda Suriyelilerin kaldığı, depremde zarar görmeyenlerin de bedava diye gıda ve giyim yardımlarından faydalandığı söyleniyor. Çok zor durumdaki insanlar, kendilerinin ulaşamadığı yardımların nereye gittiğini sorguluyor; bu dar alanda gözler önünde yolsuzluk yaşandığını anlatıyorlar.

Evleri hasar görenler çok çaresiz. İçlerinde tek başına yaşayan yaşlılar var mesela; ne yapacaklarını, nereye gideceklerini bilmiyorlar. Tüm birikimini TOKİ konutlarına yatıran, ekonomik krizden dolayı işsiz kalanlar var; hasarlı evin taksitleriyle ortada kalmışlar.

Ellerinde hiç bir şey olmadan, üstlerindeki kıyafetle kalakalmışlar. Hasarlı evlerden eşya çıkarmaya çalışmak mümkün değil. Eşya taşımaya çalışırken bina çökebilir. **Yoksulluk burada da bütün acısıyla vuruyor yüzlere. Bazı kişiler, 50-60 lira yevmiye karşılığında hasarlı binalara girip eşya taşımayı kabul ediyor. Parasızlık, can korkusundan daha etkili...**

Taşınmak da başka bir problem. Ev kiralari patlamış durumda. Fırsatçılar, deprem öncesinden üç kat fazla kira talep ediyorlar. Ve burada da müdahale eden, "bu kadar yüksek kira isteye-mezsiz" diyen yok!

Saraylara savaş, kulübelere barış

Depremzedeler çok ağır koşullarda hayatta kalma mücadelesi veriyorlar. Gelecek belirsizliği içinde büyük bir çaresizlik yaşıyorlar.

Bu arada Erdoğan bağıyor: "Deprem vergilerinin nereye gittiğini sormak ahlaksızlıktır!"

Tecavüzcü Ensar'a 8 milyon dolarlık rüşvetin paravanlığını yapan Kızılay Başkanı sırtıyor: "Vergi kaçırarak başka şey, vergiden kaçınmak başka!"

"Yetkililer" binbir açıklama yapıyor, penguen medyası pembe tablolar çiziyor. Ama Elazığ'daki insanların gerçeği değişmiyor. Çünkü **bu gerçeği değiştirmenin tek yolu, halkın yoksulluğu ve acılarıyla alay edercesine açıklamalar yapan, halkın yoksulluğunun üzerine basarak lüks içinde yaşayan tüm kesimleri alaşağı etmektir.** Saraylara savaş açmadan, kulübelere barış gelmeyecektir.

Bu yazı 3 Şubat 2020'de internet sitemizde yayınlanmıştır.

Grup Yorum'a özgürlük

Grup Yorum üyelerinden İbrahim Gökçek ve Helin Bölek'in yaptığı ölüm orucu 250'li günleri geride bıraktı. Ölüm Orucu'ndakilerin sağlık durumları günden güne ağırlaşmaya devam ediyor. Grup Yorum'a destek eylemleri ise devam ediyor.

Çağlayan Adliyesi önünde TAYAD'lı ailelerin adalet nöbeti sürerken, Kadıköy ve Bakırköy meydanlarında Grup Yorum üyelerinin aileleri ve Halk Cephe'leri tarafından eylemler gerçekleştirildi. Yapılan eylemlere saldıran polis eylemcileri gözaltına aldı.

14 Şubat'ta Grup Yorum üyelerinin yargılandığı mahkemenin ilk duruşması yapıldı. Mahkeme öncesi aileler ve Grup Yorum'u desteklemeye gelenler bir basın açıklaması yaparak taleplerin kabul edilmesini ve Grup Yorum üyelerinin tahliye edilmesini istedi. Duruşmada Barış Yüksel tahliye edildi. Mahkeme 26 Mart tarihine ertelendi.

Grup Yorum için Ankara'da yapılmak istenen dayanışma etkinliği de valilik tarafından yasaklandı.

Ağırlaştırılmış müebbet alan Mustafa Koçak'ın, "adil yargılama talebiyle yaptığı ölüm orucu eylemi de 240 günleri aşmış durumda. Mustafa Koçak'ın anne ve babasının Kadıköy'de yapmak istedikleri basın açıklamasına polis saldırdı ve gözaltına aldı.

Tutuklu bulunan Halkın Hukuk Bürosu avukatları da 3 Şubat tarihinden itibaren açlık grevine başladıklarını açıkladılar.

AKP'ye yeni milis gücü

Çarşı ve mahalle bekçilerine son derece önemli yetkiler veren yasa teklifi, meclis komisyonunda kabul edildi. Teklif, AKP'nin kendi milis gücünü oluşturması anlamına geliyor.

BEKÇİLER

Bu yasanın en önemli maddesi, "suça müdahale yetkisi"dir. Elbette burada kastedilen adli suçlar değildir.

Kadın cinayetleri, çocuk tacizleri ya da uyuşturucu satışı gibi konular, AKP'nin hedefindeki suçlar değildir çünkü. Erdoğan'ın hedefi, emekçi semtlerde ekonomik krize karşı yükselecek olan kitle eylemleridir.

Gezi Direnişi yaşandığında, AKP'nin kolluk güçleri, eylemleri bastırmada yetersiz kalmıştı. Üstelik polis bütün gücüyle merkezi noktalardaki eylemlere yönelmiş, emekçi semtlerindeki eylemlere müdahale etmeyi ise başaramamıştı.

Bugün emekçi semtler, çok güçlü mücadele dinamiklerini içinde barındırmaktadır. Devlet, semtlerin bu dinamiklerini yok etmek için bugüne kadar pek çok yöntem kullandı: Operasyonlarla devrimci yapıları zayıflattı, yaygın uyuşturucu dağıtımı ile gençleri çürüttü, mafyalaşma semtlerin dokularına derinlemesine nüfuz etti. Buna rağmen semtleri "teslim almayı" başaramadı.

Ekonomik krizin bu kadar derinleştiği günümüzde, kitleler kendi yaşamları ile egemenlerin yaşamları arasındaki çelişkileri artık daha çıplak biçimde görebiliyor. Kendisi işsizlik ve açlıkla mücadele ederken, Erzincan'da gece ayazında yazlık çadırlarda titrerken, Erdoğan'ın ve her düzeydeki yöneticinin yaşamlarındaki lüks ile savurganlık çarpıcı biçimde göze batıyor. En son, Başkentgaz'ın tecavüzcü Ensar Vakfı'na "bağışladığı" 8 milyon doların, artan doğalgaz faturalarından elde edildiğini anlıyor.

Bu koşullarda halk, her an patlamaya hazır bir volkan gibi. Devletin bütün korkusu bu.

Bekçiler yasası ile önlemeye-etkisizleştirmeye çalıştıkları şey de bu. Kitleler sokaklara döküldüğünde, "AKP'ye sadakat duyan" silahlı bir kolluk gücünün, bu kitlenin karşısına çıkmasını istiyor.

Bu "sadakat"ı iki şekilde garanti altına almaya çalışacak AKP hükümeti. **Birincisi, sadece AKP'ye bağlı olduğu bilinen, tarikatlar tarafından yönlendirilen kişiler bekçi olabilecek. İkincisi, lise mezunu bekçilere 5 bin 71 lira maaş bağlanacak.** Asgari ücretin 2 bin 324 lira olduğu, göreve yeni başlayan bir öğretmenin maaşının 3 bin 910 lira olduğu, yılda 1 milyon kişinin işsiz kaldığı günümüz koşullarında, bu çok yüksek bir para.

Böylesine "hukuksuz" bir yasanın çıkartılmasına karşı tepkiler yüksek. Bekçilerin, daha yasa teklifi kesinleşmeden polis gibi davranmaya başlaması da tepkiyi büyütüyor. **Meslek-içi eğitim almamış ve yetkisiz olan bu kişiler, sokakta pervasızca davranmaya başladılar bile. İnsanları durduruyor, kimlik soruyor, buna karşı çıkanları kelepçeliyorlar.** Üstelik, birisini gözaltına almaya çalışırken birbirlerini silahla vurup yaralayacak kadar da beceriksizler.

Bekçiler şimdiden sokaklarda terör estirmeye başladı. AKP ise bu yasaı çıkartıp kendisine bağlı bir silahlı bir milis gücü oluşturmak konusunda kararlı görünüyor. Ancak devletin baskısı ve korkutma çabaları, kitlelerin yükselen eylemini durdurmaya yetmeyecektir.

Silah kullanma yetkisi

Bugüne kadar bekçilerin kimlik kontrolü yapma, üst arama ve silah kullanma yetkisi bulunmuyordu. Görevleri, bir olay söz konusu olduğunda "kolluk güçlerine haber vermek" olarak tanımlanmıştı. Buna rağmen bekçiler, bulundukları alanda "kolluk gücü" gibi davranmaya başlamıştı. **"Asayiş" kontrolü yapan, kimlik soran, kimlik göstermeyi reddedenleri döven bekçilerle ilgili haberler bir çok defa basında yer aldı.** Yine bekçilerin bu uygulaması ile ilgili mahkeme haberlerini de çokça gördük. **Mahkeme kararlarının herbirinde, bekçilerin kimlik sorma, üst araması yapma haklarının olmadığı açık biçimde belirtiliyordu.**

AKP hükümeti, bu duruma bir "çare" bulmak için yasa teklifi hazırladı. Ve bekçilere polis gücü veren maddeler, bu teklifte yer aldı. Teklif yasalaşırsa, bekçiler artık kimlik sorabilecek, üst araması yapabilecek, kelepçe takıp gözaltına alabilecek. Yanısıra suçlulara müdahalede bulunmak, suç mahalindeki kanıtları muhafaza altına almak gibi görevleri de olacak.

Yasa, bekçilere polis yetkileri veriyor. Böylece AKP, mahallelere kadar uzanmış olan bir "paralel polis teşkilatı" kurmuş oluyor.

Mahalledeki eylemlere müdahale yetkisi

Erdoğan 2 Ocak günü yaptığı bir konuşmada, *"artık şehirlerimizin güvenliğini sadece kolluk güçleriyle koruyacak durumda değiliz"* demişti. Bekçilere kolluk gücü yetkileri veren yasa, bu sözlerin devamıdır.

Berkin Elvan'ı "suçlu" ilan etmek

Gezi direnişi sırasında polisin attığı gaz fişegiyle yaralanan ve 69 gün yaşam mücadelesi veren Berkin Elvan'ın katledilmesine ilişkin dava, 5 Şubat'ta görüldü. Mahkeme, skandal bir karara imza atarak, Berkin'i "tali kusurlu" buldu.

Jandarma raporu, Berkin'i öldüren polisleri değil de Berkin'i suçlu ilan etmek istedi. Rapora göre Berkin, "barışçıl gösteri yapmayan" bir grubun bulunduğu yerde yaralandı. Eylemciler "saldırgan grup" olarak ilan edildi, polisin müdahalesi ise "yasal mevzuata uygun" diyerek aklandı. Raporun büyük bölümü, sanığın kusurunun tespiti ile uğraşmak yerine, Berkin Elvan'ın eylemci grupla birlikte hareket edip etmediği, hastanede üzerinden çıkan torpillerin durumu gibi konulara

yoğunlaşmıştı. Ve Berkin'in "kendi güvenliği ile ilgili gerekli özeni göstermediği" için "tali kusurlu" olduğu ileri sürülüyordu.

Daha önce görüntülerden Berkin'i hedef aldığı görülen polis Fatih Dalgacı hakkında herhangi bir işlem yapılmadı ve olayın meydana gelmesinde "asli kusurlu" olduğu belirtildi. Ayrıca o gün oradan görevli olan polislerden 2'sinin FETÖ firarisi olduğunu belirtildi.

Davanın soruşturma aşamasında, dosyaya Ulusal Kriminal Büro'nun TOMA görüntüleri üzerinden hazırladığı bilirkişi raporu girmişti. Bu rapor, jandarma raporunun aksine, Berkin'in, göstericiler sokak arasına dağıldıktan, ortam sakinleştikten sonra vurulduğunu tespit ediyordu.

Mahkeme heyetinin duruşma tarihini Berkin'in vurulduğu tarih olan 11 Mart'a ertelemek istenmesine itiraz edildi ve mahkeme 18 Mart'a ertelendi.

18 Mart 1871- Paris Komünü

ordusu bozguna uğradı ve Prusya askerleri, başkent Paris'in eteklerine kadar ulaştı.

Henüz partisine kavuşamamış olan Fransız proletaryası, Prusya ordusunun Paris'e kadar dayanması karşısında, 4 Eylül 1870'de Paris'te ayaklandı. Ayaklanma burjuva devrimine yol açtı ve "Ulusal Savunma Hükümeti" kuruldu. Fakat bu burjuva

hükümet, 28 Ocak 1871'de Prusya ile anlaştı. Asıl kaygısı, "Ulusal Muhafızlar"ı oluşturan Paris'in silahlı işçilerinden kurtulmaktı. Ve 18 Mart 1871'de Paris'e saldırdılar.

"18 Mart sabahı Paris şu gökgörültüsü ile uyandı: Vive La Commune! (Yaşasın Komün)"(Marx)

Burjuva hükümete karşı ayaklanan "Ulusal Muhafızlar", 26 Mart'ta iktidarı ele geçirdi ve ardından düzenlediği seçimlerle tüm yetkileri Komün'e devretti.

Paris Komünü, gerçek partisinden yoksun ilk proleter devlet olmanın zayıflıklarını da taşıyordu. Hem yasama hem de yürütme görevini birarada yürüten Komün'de hakim olan Blankiciler ve Proudhoncuların ekonomik ve siyasi alandaki yanlış uygulamaları, Komünü yenilgiye götüren yolun önünü açtı.

Komünü yenilgiye götüren en önemli yanlışlardan biri, 18 Mart'ta Versay'a kaçan hükümetin üzerine yürüyüp onu safdışı bırakmamak oldu. Ekonomik alandaki en önemli yanlış ise, Fransız bankasına el koymaması, yani "mülksüzleştirilenleri

mülksüzleştirememesi"ydi.

Merkeziyetçilik ve otorite eksikliği yaşayan Komün, Paris'teki karşı-devrimcilere karşı alınması gereken sert tedbirleri alamadığı gibi, Paris'in dışındaki diğer kentlerin ve kırsal da desteğini alamamıştı.

Bu arada Versay'a kaçan burjuva hükümet, Prusya gericiliğiyle işbirliği yaparak Mayıs 1871'de Paris'in üzerine yürüdü. Paris proletaryası, kurduğu barikatların başında canını dişine takarak Komünü sonuna dek savundu. Günlerce, kurşunları bitene kadar savaştılar. Barikatlar kurdular. Sekiz gün süren büyük bir çarpışmanın ardından Komün'ün yiğit evlatları katledildi. Dizginlerinden boşanırçasına estirilen karşı-devrimci terör sonucu 25 bin Komüncü kurşuna dizildi. Öyle ki, Komüncülerin kanının karıştığı Sen nehri kırmızı aktı bir müddet. Paris'in her köşe başında oluşan ceset yığınları, üzerine petrol dökülerek imha ediliyordu.

Tutsak alınan Komüncüler, yargılandıkları mahkemelerde Komün'ü savunmaktan bir an bile geri durmadılar. Louis Michael adındaki kadın komünar yargılandığı mahkeme heyetine, *"Beni sağ bırakırsanız, intikam diye bağırmaktan geri kalmayacağım"* diye haykırıyordu.

Dünya proletaryasının geçmişten geleceğe uzanan mücadelesinde bir köprü olan Paris Komünü'nü sadece işçi sınıfı, sonuna kadar direnerek savundu. Çünkü Komün, işçi sınıfının geleceğiydi. Gelecekse işçi sınıfındı.

Halepçe Katliamı 32. yılında

ABD'nin desteğini alan Saddam, 1980 yılında İran'a savaş açtı. Savaşın hedefi, ABD yanlısı Şah rejimine karşı gerçekleştiren İran Devrimi'nin ardından kurulan Humeyni rejimiydi. ABD'den aldığı silahlarla savaşan Saddam, savaşın 8. yılında 16 Mart 1988'de İran sınırında bulunan Halepçe kentine de kimyasallar ve gaz bombaları attı. Bu saldırıda, büyük çoğunluğu Kürt olan 5 bin kişi öldü, 10 binden fazla kişi yaralandı. Atılan kimyasalların etkisiyle su ve yiyecekler kullanılamaz hale geldi.

Saddam bu saldırıyla, bir yandan İran'la savaşırken bir yandan da Kürtlere gözdağı vermek istemişti. ABD ise bu katliamda silahlarını deneme fırsatı bulmuştu. Napalm bombaları atılmıştı Halepçe üzerine. Katliamı yaşayan Nesrin Muhammed, o anı şöyle anlatıyordu. *"Başlangıçta çöp gibi kötü bir kokuydu. Sonra elma kokusu gibi güzel bir kokuya döndü. Ardından yumurta gibi koktu."* Pencereden dışarıya baktığında hayvanların sessizce öldüğünü gördü. Dışarıya çıkmaya korkuyorlardı. *"Gözlerimde çok şiddetli bir acı hissettim. Kız kardeşim yüzüme yaklaştı ve 'gözlerin kıpkırmızı' dedi. Sonra çocuklar kusmaya başladılar. Çok fazla acı çekiyorlar ve sürekli ağlıyorlardı. Sonra yaşlılar kusmaya başladı."* Havada kimyasal bir şeyler olduğunu anladılar ve kaçmaya karar verdiler. Onlar hayatlarını kurtarmışlardı. Ancak 5 bin kişi, elma kokan kimyasal gazlarla öldüler.

Katliamın acısı hala devam ediyor. Saddam, o gün kendisini destekleyen ABD emperyalistleri tarafından işgal edilen ülkesinde asıldı. ABD, yargılama sırasında Halepçe'yi hiç gündeme getirmedi; çünkü bu katliamı planlayan ve silah sağlayan kendisiydi.

Kürt halkı, bu katliamın sorumluluğunun sadece Saddam'da değil ABD'de olduğunu bilerek hareket etmelidir. Saddam'ın Halepçe'den dolayı yargılanmaması bile bu gerçeği ortaya koymuştur. Katliamı yapanları ve yaptırımları yargılayacak tek güç, halkın gücüdür. Irak'taki gelişmeler bu gerçeği bir kez daha teyit etmiştir.

Fransa'da Kutup Yıldızı belgeseli gösterimi yapıldı

Paris'te 15 Şubat günü Dersim Kültür Merkezi'nde Kutup Yıldızı-Ağacın Köklerinden Biri belgeselinin gösterimi yapıldı.

Kitlesel katılımın olduğu gösterimde, belgesel büyük bir ilgiyle izlendi. Belgeselin ardından sohbet düzenlendi. Hem gösterim sırasında, hem de sohbet ortamında coşkulu anlar yaşandı.

☆ 2-7 Mart 1919- III. Enternasyonal kuruldu

Lenin'in önderlik ettiği III. Enternasyonal, Moskova'da beş gün süren kongrenin ardından resmen kuruldu. Kuruluşunun ardından yayınlanan "manifesto"da, "nasıl ki I. Enternasyonal gelecekteki gelişmeyi öngörmüş ve onun yolunu göstermişse, nasıl II. Enternasyonal milyonlarca proleterı toplayıp örgütlemişse, III. Enternasyonal de açık kitle eyleminin, devrimi gerçekleştirmenin Enternasyonal'i, eylemin Enternasyonal'i olacaktır" deniyordu.

☆ 5 Mart 1953- Stalin öldü

Lenin'den sonra SB'nin lideri, sosyalizmin inşasının önderi ve büyük anti-faşist savaşın komutanı Stalin öldü.

☆ 9-12 Mart 1992- Boğaziçi İşgali

Zonguldak-Kozlu'daki maden ocaklarında yaşanan grizu patlaması sonucu 463 maden işçisinin gözgöre göre katledilmesi üzerine, Genç Komünarlar Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü'nü işgal etti. Üç gün boyunca süren Boğaziçi İşgali, bina duvarlarını delerek içeri giren faşist devlet güçleriyle yaşanan 7 saatlik barikat savaşının ardından sona erdi. 12 Eylül sonrası ilk politik işgal özelliği taşıyan Boğaziçi İşgali, diri diri gömülen maden işçilerinin haykıran sesi-soluğu oldu.

☆ 9 Mart 1952- Kollantay öldü

Sovyetler Birliği'nde kadın sorununda önemli çalışmalar yapmış olan kadın komünist Kollantay, Sevgi Bağları, Marksizm ve Cinsel Devrim gibi kitaplarıyla, yeni toplumun yeni kadını anlatıyordu.

☆ 10 Mart 1919- Spartakist hareketin önderlerinden Leo Joqiches katledildi.

☆ 11 Mart 2014- Berkin Elvan şehit düştü

Haziran direnişi sırasında kafasına sıkılan gaz fişegi ile ağır yaralandı ve aylarca yaşam savaşı verdi. 15 yaşındaki bu fidan, Haziran direnişinin en genç şehidi oldu.

☆ 14 Mart 1883- Karl Marx öldü

Bilimsel sosyalizmin kurucusu, proletaryanın öğretmeni Marx öldü.

☆ 14 Mart 1930- Ekim Devrimi'nin şairi, partili sanatçı Mayakovski öldü.

☆ 16 Mart 1919- Sverdlov öldü

Yakov Mihayloviç Sverdlov, çok iyi bir örgütçü, gerçek bir doğal kitle önderiydi. Lenin onu "insan sarrafı" diye tanımlıyordu. Ekim Devrimi gerçekleşene kadar ülke dışına hiç çıkmamış olan bolşevik önderlerden biriydi. Yaklaşık 15 yıl süren mücadele yaşamının yarısından fazlasını sürgünde ve cezaevinde geçirdi. Ve pekçok defa firar etti. Lenin onun için "ölen birisinin yerine bir kişiyi koyabilirsiniz, ama Sverdlov'un boşluğunu doldurmak için en az on kişi görevlendirmek gerekir" demişti.

☆ 16 Mart 1978- İ.Ü. Beyazıt Katliamı

Polis destekli MHP'li sivil faşistler tarafından, üniversiteden çıkan öğrencilerin üzerine atılan bomba sonucu 7 devrimci öldü, onlarcası ağır yaralandı. Faşistlerin toplu katliamlara yönelişinin örneklerinden olan Beyazıt Katliamı'nın işçi sınıfı ve devrimci kamuoyunda yolaçtığı öfke nedeniyle DİSK, 20 Mart'ta "faşizme ihtar eylemi" kararı almak zorunda kaldı. Bu eylem, sınıfın düzenlediği politik gösterilerden biri oldu.

☆ 20-21 Mart 1937- Dersim direnişi başladı

Bir yılı aşkın süren saldırılarda binlerce kişi katledildi. Seyit Rıza ve çocukları asıldı.

24 Mart 1984- Sefaköy direnişi

"Nerede boşluk varsa, oraya koşmakta hiç tereddüt etmeyenlerden"di Mehmet Ali. "Kaçmalarla, göçmelerle tozarken Avrupa yolları", Adana il komitesine koşar adımlarla gitti. Sefaköy Direnişi'nde, Aslan Tel yoldaşı ile birlikte İsmail'in önüne geçip bedenini siper eden, bir eylem hazırlığı için İstanbul'a çağrılan Mehmet Ali'den başkası değildi. İsmail Cüneyt, ateş açarak çemberi yarıp çıkarken, iki yoldaş bu granitten kaleyi zaptederek şehit düştüler.

İsmail'in komutasındaki Sefaköy direnişi, üç işkencecinin de ölmesiyle sonuçlanmıştı. Hem de faşist generallerin meydanlarda "ezdik-bıçtık" diye nutuk attıkları bir dönemde, 1983 yılının Mart ayında... Baharda toprağa düşen tohum oldular... Bir yıl kadar sonra, bir tesadüf sonucu bulduklarında, aynı gece "gözetiminde kaybettiler" İsmail Cüneyt'i. Kurşuna dizdiler hunharca...

İsmail Cüneyt, Mehmet Ali Doğan ve Aslan Tel'den oluşan ihtilalci komünist müfreze, Sefaköy'deki evi, granitten bir kaleye dönüştürdüler. Tıpkı 12 Eylül'ün ilk günlerinde Osman Yaşar Yoldaşcan'ın çatışarak girdiği Bağcılar'daki inşaatı çevirdiği gibi... 12 Eylül'ün yukarıdan aşağıya hakiyetini tamamen kurduğu, devrimin yenilgisinin kesinleştiği ve yaprağın dahi kılmadığı o günlerde, bir avuç kır çiçeği, "dövüşenler de var bu havalarda" dedi bir kez daha ve Sefaköy'le sarstı ülkeyi.

Sefaköy, faşist cuntaya karşı direnişin bitmediğini, ihtilalci komünistlerin mücadeleyi kesintisiz sürdürdüklerini gösterdi. Şairin dediği gibi "Eğer çivi yapılmış olsaydı bu adamlardan / Daha sağlamı bulunmazdı onlardan." Her biri birer çivi gibiydiler. Yoldaşcan'ın 12 Eylül geldiğinde söylediği gibi "çivi çivi söker"di. Öyle de oldu.

☆ 21 Mart 1982- PKK'nin önder kadrolarından Mazlum Doğan, Diyarbakır cezaevindeki baskıları protesto etmek için hücrelerinde kendini yaktı.

☆ 26 Ocak 1995- MLKP savaşçısı Hasan Ocak, Gazi direnişinin arkasından gözaltında 'kaybedildi'.

☆ 28 Mart 1986- PKK'nin '84 atılımını yaratan Eruh ve Şemdinli baskınlarının komutanı Mahsun Korkmaz (Agit) şehit düştü.

☆ 28 Mart 1940- Alman faşizminin en vahşi işkenceleri gerçekleştirdiği ve gaz odalarında öldürdüğü Auschwitz toplama kampı kuruldu.

☆ 30 Mart 1972- Kızıldere Direnişi

Denizlerin idamını önlemek amacıyla üç İngiliz teknisyeni kaçıran THKP/C ve THKO'nun önder kadroları, kuşatıldıkları Kızıldere'de, "dönmeye değil, ölmeye geldik" şiarıyla yiğitçe çarpışarak şehit düştüler. Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ahmet Atasoy, Sabahattin Kurt, Ertan Saruhan, Hüday Arıkan, Sinan Kazım Özudoğru, Nihat Yılmaz, Ömer Ayna, Saffet Alp, Kızıldere'de bir direniş destanı yazdılar.

☆ 31 Mart 1965- ABD'nin Vietnam İşgali

II. Emperyalist savaş sonrasında Sovyetler Birliği'ni doğusundan sarmak ve bölgedeki devrimci hareketleri yocketmek için Vietnam ABD tarafında işgal edildi. Direnişinin büyümesi ve ABD ordusuna kayıplar verdirilmeye başlaması üzerine, tüm dünyada büyük anti-emperyalist eylemlerin başladı ve '68 hareketini tetikleyen bir rol oynadı. ABD, Vietnam'da büyük bir yenilgi aldı. ABD askerleri "Vietnam sendromu" olarak adlandırılan psikolojik hastalıklara kapıldılar.

Mart ayında şehit düşen İhtilalci Komünistler

24 Mart 1983- Mehmet Ali Doğan, Aslan Tel

4 Mart 1992 - Eralp Yazar

İzmir'de kuruluş yıldönümü için düzenlenen bir korsan eylemde çatışarak şehit düştü. İhtilalci komünist hareketin 90'lı yıllardaki atılımında öne çıkan kadrolardan biriydi ve kısa zamanda gelişerek İsmail Cüneyt müfrezesinde yer almıştı.

13 Mart 1995 - Zeynep Poyraz

30 Mart 1995 - Hakan Çabuk

Gazi'de patlak veren büyük anti-faşist direnişte Zeynep Poyraz, direnişin ikinci günü polisin açtığı ateş sonucunda şehit düştü. Hakan Çabuk ise, kendi bölgesi olan Ümraniye-1 Mayıs mahallesinde Gazi için yapılan eylemde polis kurşunlarıyla katledildi.

NEWROZ ATEŞİNİ KÖRÜKLE!

21 Mart, gece ile gündüzün aynı saatlere eşleştiği, doğanın canlandığı, baharın müjdelendiği gündür. O yüzden de Ortadoğu halkları, bu günü “yeni gün” “New-roz” olarak adlandırmış ve çeşitli biçimlerde kutlamışlardır.

Doğasal uyanışı toplumsal uyanışla da birleştiren mitolojik öyküler eklenmiştir sonra. Bunların içinde en çok bilineni, Demirci Kawa’dır.

Efsaneye göre bir dağın başında zalim Dehak yaşamaktadır ve insan beyni yiyerek hayatta kalabilmektedir. Halk, Dehak’a sürekli kurban sunmak zorundadır. Buna isyan eden Demirci Kawa, Dehak’la savaşmaya karar verir. Ve Dehak’ı yenmeyi başardığında, dağda büyük bir ateş yakacağını söyler. Günler sonra dağın başından büyük bir ateş görülür. Kawa, zalim Dehak’ı yenmiştir. Halk bayram eder. Tarih 21 Mart’tır.

Demirci Kawa, zalimlere başkaldırının ve onları alaşağı etmenin sembolüdür. Kawa Kürt’tür ve aynı zamanda “demirci”dir; yani emekçi bir Kürt’tür. Ulusal değil, sınıfsal kimliğidir öne çıkan. Anlatılan, Kürt ulusundan herhangi birinin değil, “Demirci” Kawa’nın hikayesidir.

Dehak, zalimdir, kırıyıcıdır, emekçi kitlelere düşmandır. Zalime karşı başkaldırmak, bunun öncülüğünü yapmak ise, herhangi birine değil, “demirci” bir emekçiye düşmüştür. Diğer ezilenlere önderlik etme misyonu onundur.

Kürt ulusal hareketi de, Kürt yoksul köylülüğün mücadelesiyle bugünlere geldi. Siyasal olarak Kürt burjuvalarının etkisine rağmen, hareketin tabanı Kürt işçi ve emekçilerden oluşuyordu. Çünkü her dönem baskı gören, katledilen, yoksulluğun pençesinde yaşam savaşını veren onlardı. Bu durum, yıllarca sürdürülen “barış”, “çözüm” vb. politikaları izlendiği zaman da değişmedi.

Kürt halkı, kendisini katledenlerin ve onlarla işbirliği yapanların arkasından gitmeyecektir. Günümüzün Dehak’larına gereken cevabı verecektir.

Bir kez daha Demirci Kawa’nın azmini kuşanıp, dağlardan şehirlere Newroz ateşini yakacaktır.

Newroz ateşini körükleyelim, zulmü rüzgarlara savuralım!

Newroz Piroz Be!

*Demirci Kawa tanrısal Dehak tahtında
Elinde balyoz*

*İner kalkar beyin sürülen yaralı başa
Medya’dan yükselen havarlar adına
Babil’de çekilen ahlara adına
Bir daha, bir daha(...)*

*Bir ateş yükseldi gökyüzüne Ninowa’dan
Zulmün karanlıklarını yırtan ateş
Yükselen yalınlarla dillendi özgürlük
Ceylanlar indi yeniden nehir kıyılarına
Turaç sesleri yükseldi sazlıklardan
Ateşin çevresinde halaylar kuruldu
Sevinçler süzülde geçmiş havarlardan
O büyük günün adına
‘Newroz’ denildi
Adnan Yücel*

Gazi Direnişi, 12 Mart 1995’te Cemevi’ne yakın bir kahvehaneye düzenlenen kontrgerilla saldırısı ile başladı. Saldırı duyulunca, başta devrimciler olmak üzere emekçi halk sokağa çıktı ve tepkisini ortaya koydu.

Gazi, sınıfsal olarak işçi-emekçi kesimlerin oturduğu, Kürt-Alevi yoğunluğunun bulunduğu, anti-faşist mücadelenin yüksek olduğu sayılı semtlerden biriydi. Kısa sürede binlerce kişi Cemevi’nin önünde toplandı. Saldırıda bir dedenin ölmesi, bir infial yaratmıştı adeta. Komünist ve devrimciler, “Katiller Karakolda!” sloganıyla kitlelere hedefi göstermişti. Yakın bir tarihte bir simitçi, bu karakolda öldürülmüştü. Halkın polise karşı büyüyen öfkesi, bu saldırıyla birlikte taşıdı. Karşılarına çıkan polis otolarını taş yağmuruna tuttular.

Karakolun önüne gelindiğinde, binlerce kişi karakolu taşlamaya başlar. Polis ise korku içinde kitlenin üzerine ateş açar. Başka semtlerden de kitleler, akın akın Gazi’ye gelmektedir. Bunların içinde “bizsiz olmaz bu işler” diyerek Gazi’ye koşan ve orada şehit düşen Zeynep Poyraz da vardır.

Ertesi sabah karakol civarında çatışma yeniden başlar. Zeynep Poyraz’ın da şehit düştüğü çatışma, o gün yaşanır. İstanbul’un bir ucundan Gazi’ye koşan Zeynep, Gazi direnişindeki ilk şehidimiz olur. Bu olay, savaşma azmini daha da kamçılar.

Şehit ve yaralıların artması üzerine, caddelerde barikat kurulur. Herkes, etrafta ne bulursa getirip barikatları güçlendirmeye çalışır. Barikatların arkasında, nöbet sisteminden molotof yapmaya, basınla ilişkilerden bölgeye gelenleri yerleştirmeye varana dek, her şey, belli bir işbölümü içerisinde gerçekleşir.

Taş, yürek, barikat... GAZİ DİRENİŞİ

Devrimci örgütlerden oluşan komite, taleplerini 4 maddede toplar: 1- Şehitlerimizin cenazeleri bize verilecek, 2- Gözaltındakiler serbest bırakılacak, 3- Sokağa çıkma yasağı kaldırılacak, 4- Asker ve polis Gazi’den çekilecek.

Devlet, direnişi kırmak için, Bülent Ecevit’i, Zülfü Livaneli’yi getirir. Ancak kitle bunlara kanmaz. Bunun üzerine asker devreye girer. Alevi kitleleri üzerindeki Kemalizmin etkisini kullanmak isterler. Ancak devrimcilerin çabasıyla devletin bu kozu da boşa düşer. Buna rağmen Cemevi yöneticileriyle görüşmeleri sürmektedir. Komitenin belirlediği dört talep kabul edilene kadar direnişin süreceği bir kez daha yinelenir.

Ve sonunda valilik, direnişçilerin taleplerinin kabul edildiğini duyurur. Cenazelerin yola çıktığı söylenir. Zafer çığlıkları yükselir bu kez Gazi sokaklarında...Cenazeler geldiğinde pankartlar hazır. Zeynep’i taşıyan arabayı çevirip üzerine orak-çekiçli bayrağı sererler ve tüm Gazi şehitlerini marşlarla sloganlarla uğurlarlar.

Gazi direnişi devam ettiği sırada, İstanbul başta olmak üzere Türkiye’nin dört bir yanında protesto gösterileri yapılmaktadır. Bunlardan biri de Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi’nde gerçekleşir. Bu gösteride polis, kitlenin üzerine ateş açar. Eylemin örgütleyicilerinden Hakan

Çabuk ağır yaralanır ve kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirir. Hakan, Gazi direnişinde yitirdiğimiz ikinci yoldaşımız olur.

Gazi ve 1 Mayıs mahallelerinde toplam 23 kişi, bu büyük direnişte şehit düşerler. Ve geride büyük bir direniş destanı, kitlelerin sokağa çıkmasında büyük bir özgüven bırakır.

Yeni dönemde işçi-emekçi hareketi-III

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) 6. Konferans Belgeleri'nden bir bölümü, güncel ve tarihsel öneminden dolayı yayınlıyoruz.

III- İŞÇİ ve EMEKÇİLERİN ÖRGÜTLENME SORUNU

Bu bölüme öncelikle bir yanılşamayı düzelterek başlayalım. İşçi sınıfının örgütlenmesi dendiğinde, ilk akla gelen sendikalar oluyor. Hatta tek örgütü sendikaymış gibi ele alınıyor. Oysa işçi sınıfının sendika dışında da örgütleri vardır. Pek çok taban örgütünün yanı sıra asıl örgütü, işçi sınıfının nihai kurtuluşunu sağlayacak olan partisidir. Nitekim işçi sınıfının ilk doğduğu ve geliştiği Avrupa'da, önceleri sosyal-demokrat partiler, sonrasında komünist partiler, işçilerin gerçek örgütleri olarak mücadelesine önderlik etmiş ve birçok hakkın elde edilmesi bu şekilde sağlanmıştır. Kimi ülkelerde sendikaların kurulması da, bu partilerin verdiği mücadele sonucu olmuştur.

Ülkemizde ise, hiçbir dönem güçlü bir işçi partisinden (komünist parti) olamayışı, sendikaları işçi sınıfının tek örgütüymüş gibi bir yanılşamaya yolaçmış, ayrıca sendikal hareketin daha sancılı gelişimine neden olmuştur. Elbette bu durumu yaratan pek çok faktör vardır. Kapitalizmin geç gelişimi, buna bağlı olarak işçi sınıfının niceliksel zayıflığı, sınıfın en örgütlü kesimi olan Hristiyan işçilerin göçe zorlanması gibi nesnel faktörler; yanı sıra Mustafa Suphi'lerin ölümünün ardından TKP'nin revizyonist bir çizgiye kayması, '68 gençlik hareketiyle kurulan devrimci örgütlerin Maoculuktan etkilenerek köylülüğü ya da küçük-burjuvaziye temel alması, Türkiye devrimci hareketinin en güçlü olduğu '80 öncesinde de halkçılık ve anti-faşist mücadelenin öne çıkması vb. öznel faktörler sıralanabilir.

'80 öncesinde işçi sınıfı içinde komünist ve devrimcilerin etki gücü artmışsa da, sendikalardaki revizyonist-reformist kastlaşma kırılamamıştır. Sonuçta Türkiye işçi sınıfı, devrimci-komünist bir partinin öncülüğünden yoksun kalmış, sendikal örgütlenme de daha sancılı ve uzun yılları bulan bir süreç izlemiştir.

Sınıfın partisinden yoksun olması, sendikaları da sınıf sendikacılığından koparmakta, düzen sendikacılığına yöneltilmektedir. Türkiye'de sendikal hareketin doğuşundan itibaren sakatlanması, mücadelenin en yüksek olduğu dönemlerde bile uzlaşmacı bir hat izlemeleri bununla bağlantılıdır.

Keza işçi sınıfımızın hak ve özgürlükler bakımından Avrupa işçilerine göre daha geride kalmasının nedeni de budur.

Sendikal hareketin bugün geldiği noktayı anlayabilmek açısından, parti-sendika ilişkisini doğru zemine oturtmak önemlidir. Türkiye işçi sınıfının dünden bugüne gelişimini anlayabilmek bakımından da buna ihtiyaç vardır. Bunun için kısaca da olsa sendikaların tarihine, işçi hareketinin sosyalist hareketlerle bağlarına dönüp bakmak gerekmektedir.

Diğer yandan **işçi sınıfının örgütlenme sorunu, sadece sendikal örgütlenme sorunu değil, parti örgütlülüğünü de kapsamaktadır.** Kendi adımıza "Devrimci Sendikal Birlik" (DSB) örgütlenmesi başta olmak üzere işçi sınıfı içinde örgütlenme sorunlarımızı bu kapsamda ele almalıyız. İşçi sınıfı içinde devrimci-komünist örgütlenme eksikliği, bugün yaşanan sorunların temeli, dolayısıyla en başa yazılması gereken konusudur.

Bütün bunlar, tarihsel gerçekleri ve onun ortaya koyduğu genel doğruları yeniden hatırlatmayı zorunlu kılıyor.

Sendikaların evrimi bilinmeden bugünü anlayamaz

Diyebiliriz ki, işçi sınıfının tarih sahnesine çıktığı andan itibaren örgütlenme çabaları hep oldu ve bu çabaların sonunda sendikalar ortaya çıktı.

18. yüzyılın ortalarından itibaren toplama kamplarından farksız fabrikalarda çalışmak zorunda bırakılan işçiler, başlangıçta bireysel tepkilerini ortaya koydu. Patronları dövmekten makine kırıcılığına (Ludizm) kadar, çeşitli yöntemlere başvurdu. Fakat **birbirleriyle rekabetin ve bireysel-grupsal tepkilerin patronların işine yaradığını farkettileri noktada, birlikte hareket etmenin yollarını aradılar. Sendikalar bu arayışın ürünüdür.**

İlk olarak İngiltere'de görülmesi, kapitalizmin doğduğu ve en hızlı geliştiği ülke olmasındandır. Başlangıçta işçilerin çalışma koşulları ve ücretleriyle ilgiliydiler. Ve sadece vasıflı işçilerin örgütü durumundaydılar. (İngiltere'de sendika yerine kullanılan "trade union" kelimesinin anlamı da "vasıf birliği"dir zaten.) Dolayısıyla işçilerin tümünü kapsamıyor, hatta işçileri parçalayan, birliğini engelleyen bir rol oynuyorlardı.

Sendikaların gerçek işlevine kavuşması, I. Enternasyonal'in toplanması (1864) ardından gerçekleşmiştir. Ayrım yapmaksızın tüm işçi sınıfını kapsamayı, (vasıflı-vasıfsız, kadın-erkek, siyah-beyaz vb) hepsinin çıkarlarını savunması, o tarihten itibaren gelişmiştir. Başlangıçta işçi sınıfının ekonomik sorunlarını çözmek için oluşan örgütler iken, **I. Enternasyonal'in etkisiyle ekonomik mücadelenin siyasi mücadeleyle bağları kurulmuş, sadece patronları değil, arkasında duran devleti de karşısına alan ve doğrudan sınıf mücadelesi veren örgütler haline gelmişlerdir.** Ayrıca sendikaların işçi sınıfı partisi ile ideolojik-siyasi bağlarının olması, aksi halde burjuva partilerden etkilenerek burjuva siyaset yapacağı netleşmiş; kapitalist sömürüyü tümünden ortadan kaldırabilmek için, işçi sınıfı partisine destek

Ülkemizde hiçbir dönem güçlü bir işçi partisinden (komünist parti) olamayışı, sendikaları işçi sınıfının tek örgütüymüş gibi bir yanılşamaya yolaçmış, ayrıca sendikal hareketin daha sancılı gelişimine neden olmuştur. Sınıfın partisinden yoksun olması, sendikaları da sınıf sendikacılığından koparmış, düzen sendikacılığına yöneltilmiştir.

Türkiye'de sendikal hareketin doğuşundan itibaren sakatlanması, mücadelenin en yüksek olduğu dönemlerde bile uzlaşmacı bir hat izlemeleri bununla bağlantılıdır. Keza işçi sınıfımızın hak ve özgürlükler bakımından Avrupa işçilerine göre daha geride kalmasının nedeni de budur.

vermesi gerektiği bilince çıkarılmıştır. Yani sınıf sendikacılığının temel ilkeleri oluşmuştur.

Marx ve Engels, sendikaları işçi sınıfının dağınıklığını gideren, onları bir araya getiren ve ilk sınıf eğitimini veren “örgütlenme merkezleri” olarak tanımladı. Parti, öncü işçilerin örgütü iken, sendikalar “işçi sınıfının kitlesele örgütleri”ydi. Bununla birlikte işçi sınıfı partisiyle sendikalar, aynı amaçlar doğrultusunda mücadele ettikleri oranda misyonlarını yerine getirebildi. Nitekim sendikaların sosyalist düşüncelerden etkilendiği ve sınıf sendikacılığı yaptıkları dönemde, 8 saatlik işgücü başta olmak üzere en temel haklarını kazandılar. Bu, sendikal hareket açısından ideolojik-siyasal önderliğin, yani partinin ne kadar önemli olduğunu somut biçimde göstermektedir.

Diğer yandan I. Enternasyonal’in toplanmasında, dönemin en güçlü sendikaları İngiliz ve Fransız sendikalarının yoğun çabası vardır. Yani işçi sınıfı hareketiyle sosyalist hareket birbirini besleyerek güçlenmişlerdir. Marks’ın “proletarya, sosyalist öğretide akli, sosyalist öğretide proletaryada maddi silahını bulmuştur” sözü, bu ilişkiyi anlatmaktadır. Onların gücü, bir araya geliştirdi. Birbirinden yalıtık ve kopuk oldukları sürece, misyonlarını oynamadıkları gibi, egemenler açısından bir tehlike de oluşturmazlar. Marks’ın dediği gibi, “işçi sınıfı ya devrimcidir, ya hiçbir şey!” Ama işçi sınıfıyla bağlardan yoksun bir komünist parti de “ordusuz general” gibi yalnız ve işlevsizdir. “Fikirlerin gücünün otoritenin gücüne dönüşebilmesi”, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitlelerle bağlarla olanaklıdır.

I. Enternasyonal sonrası ortaya çıkan bu sinerjinin bir benzeri I. emperyalist savaş sonrasında (1918) yaşanır. II. Enternasyonal’in “vatan savunması” adı altında sınıfa ihanet eden tutumuna karşılık, emperyalist savaşa karşı, devrim ve sosyalizm mücadelesini geliştirenler güç kazanmış, başta 1917 Ekim Devrimi olmak üzere birçok devrim patlak vermiştir. Bu devrimlerin etkisiyle sendikalar ve işçi hareketi yeniden yükselmiş ve tüm dünyada en etkili olduğu döneme girmiştir. Devrimlerden korkan burjuvazi, işçi sınıfının birçok hak talebini karşılamak zorunda kalır. Aynı durum, II. emperyalist savaş sonrası (1945) sosyalist blokun güçlendiği yıllar için de geçerlidir.

Sürecin tersten işlediği dönemler de vardır. Sosyalist Sovyetler Birliği’nde

İşçi sınıfı hareketiyle sosyalist hareket birbirini besleyerek güçlenmişlerdir. Marks’ın “proletarya, sosyalist öğretide akli, sosyalist öğretide proletaryada maddi silahını bulmuştur” sözü, bu ilişkiyi anlatmaktadır. Onların gücü, bir araya geliştirdi. Birbirinden yalıtık ve kopuk oldukları sürece, misyonlarını oynamadıkları gibi, egemenler açısından bir tehlike de oluşturmazlar. Marks’ın dediği gibi, “işçi sınıfı ya devrimcidir, ya hiçbir şey!” Ama işçi sınıfıyla bağlardan yoksun bir komünist parti de “ordusuz general” gibi yalnız ve işlevsizdir. “Fikirlerin gücünün otoritenin gücüne dönüşebilmesi”, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitlelerle bağlarla olanaklıdır.

kapitalist restorasyon sürecinin başladığı 1950’lerin sonundan itibaren sendikaların ve işçi hareketinin güç kaybettiği görülür. Sınıf sendikacılığı gerilerken, uzlaşmacı-işbirlikçi sendikacılık semirmeye başlar. Sendikalar bürokrat yöneticilerin egemenliği altına girer. Burjuvazinin işçi sınıfı içindeki uzantıları durumundaki bu bürokratlar, sendikaları adım adım düzen sınırlarına hapsederler. I. Enternasyonal öncesine çekerek, sadece ekonomik mücadeleyle, “ücret sendikacılığı” ile daraltır. Siyasi mücadeleden kopuk bir ekonomik mücadeleyle kazanmaları da mümkün olmaz. Nitekim işçiler daha önce kazanmış olduğu hakları birer birer kaybetmeye, gerçek ücretleri düşmeye, refah düzeyleri gerilemeye başlayacaktır. Böylece sendikalar, hem niteliksel, hem de niceliksel bir düşüş yaşar. Bu düşüş, “sosyalizmin çöküşü” olarak ilan edilen ‘80’li yıllardan sonra daha da artacak ve işçi sınıfı “vahşi kapitalizm” denilen kapitalizmin ilk dönemindeki gibi koşullarda çalışmaya zorlanacaktır.

Bu tarihsel süreç, işçi hareketi ve sendikalarla sosyalist hareketin “kader ortaklığı”nı tüm çıplaklığı ile gözler önüne sermektedir. Günümüzde devrimci-komünist hareketlerin gerilemesine koşut olarak, işçi hareketinin ve sendikaların ne kadar gerilediğini somut biçimde görüyoruz. Bu olgu, tüm dünya için geçerlidir. Türkiye’de ise, ‘80’lerde başlayan tasfiyeci ve teslimiyetçi dalga ‘80’lerin sonunda kırılıyor gibi olmakla birlikte, ‘90’ların ikinci yarısından itibaren çok daha güçlü biçimde sınıf mücadelesini etkisi altına aldı.

Sonuçta gelinen nokta, rastlantısal bir durum değildir. Sosyalist sistemin dağılması, komünist ve devrimci örgütlerin güç kaybetmesinin doğal sonucudur. Sendikaların içine düştüğü durumdan kurtulabilmesi de, onu bu noktaya sürükleyen nedenlerin değişmesi ile mümkün olacaktır.

Türkiye’de sendikaların durumu

Dünyada sendikal hareket, sosyalist hareketle etkileşim halinde doğup gelişirken ve en iyi dönemlerini komünist partilerin güçlendiği, devrimlerin gerçekleştiği, enternasyonal birlikle kurulduğu dönemlerde yaşarken, Türkiye’de farklı bir seyir izlemiş ve daha sancılı gelişmiştir.

Elbette dünyadaki gelişmelerin bu coğrafyayı etkilememesi düşünülemez. I. ve II. Meşrutiyetlerle Osmanlı

Devleti’nin yapısındaki değişimler, buna bağlı olarak elde edilen kazanımlar, en sonu Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluşu, bu etkileşimin uzantısıdır. Egemenlerin ve reformist kesimlerin yaymak istediklerinin aksine, kazanılan hiçbir hak bahşedilmemiş, mücadele ile söke söke alınmıştır. Sendika hakkının elde edilmesi de böyledir.

Dünyada olduğu gibi bizde de ilk örgütlenmeler gizli yapılmış, sonrasında yasallık kazanmıştır. Yine başlangıçta dernekler şeklinde örgütlenmişler, daha sonra sendika adını alabilmişlerdir. 1908 sonrası nispeten gelişen demokratik ortamda yaygınlaşmışlar, fakat kısa bir süre sonra yeniden yasaklanmıştır. Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonra ise, sendika hakkı (dernekler yasası kapsamında) tanınsa da, “sınıf esaslı cemiyet kurma yasağı” getirilerek engellenmiştir. Bu yasak 1946 yılına kadar sürer.

II. emperyalist savaş sonrası dünyanın üçte birinin “sosyalist kamp”a dahil olmasıyla, Türkiye’deki sendikaların çoğu bundan olumlu yönde etkilenir. Ve savaş boyunca süren baskılara karşı işçi sınıfında biriken öfke açığa çıkar. Bu durum egemenleri ürkütür. O koşullarda sendikaları tamamen yasaklamaları imkansız olduğu için, denetim altına almaya girişirler. Sendikaların siyaset yapması, siyasi partilerle ilişki kurması, uluslararası kuruluşlara üye olması yasaklanır. Aslında yasaklanan; işçi sınıfının kendi siyaseti, yani sosyalist siyasettir. Dönemin düzen partilerinin (CHP ve DP) kendi sendikal örgütleri vardır. Keza işbirlikçi sendika yöneticileri, bizzat devlet eliyle Amerika’ya eğitime gönderilmektedir. 1952’de Türk-İş’in kurulması, bu sürecin ürünüdür. Kısacası **egemen sınıflar, engel olamadıkları sendikalaşma hareketini, kendi denetimleri altına almaya girişmiş, işçi sınıfına kendi sınıf siyasetini yasaklarken, gerici, milliyetçi-şovenist burjuva siyasetiyle zehirlemek için yoğun çaba harcamıştır.**

Diğer yandan egemenlerin sendikaları yasal olarak tanımak zorunda kalmaları, onları kabullendikleri anlamına gelmez. Fırsatının buldukları yerde zayıflatmak, hatta yasaklamak için ellerinden geleni yaparlar. Bu her yerde böyle olmuştur. İşçi sınıfını parçalamak için ayrıcalıklı bir zümre olarak “işçi aristokrasisi”ni oluşturmak, “sendika bürokrasisi” yaratmak, bunların başında gelen yöntemleridir. Elbette burjuvazinin bu yöntemlerine karşı işçi sınıfının

da karşı atakları olmuştur. Türkiye’de de devlet güdümlü sendikaya karşı tepki oluşmuş ve onu aşan işçi direnişleri yaşanmıştır.

DİSK’in kurulması, bu çemberi kırma girişiminin önemli bir parçasıdır mesela. Ki o güne dek -grev hakkı dahil- direnişle elde edilen pek çok kazanım vardır. Zaten **ülkemizde işçi sınıfı hareketi, her dönem sendikal hareketin üzerine çıkmış, onu aşmıştır. Sendikaları harekete geçmeye zorlayan, hep tabandan gelen bu baskı olmuştur.** Öyle ki işçiler, DİSK’in kapatılması girişimine 15-16 Haziran gibi büyük bir direnişle karşı durarak, sendikalarına sahip çıktılar. Hem de yöneticilerin geriye çekmelerine, hatta ihanete varan tutumlarına rağmen... Başta gençlik olmak üzere halk hareketlerinin yükselişe geçtiği ‘70’li yıllar, Türkiye işçi sınıfı açısından da en fazla hak ve özgürlüklerin elde edildiği yıllardır.

Bu süreç ‘80 darbesiyle kesintiye uğrar. **Askeri faşist cunta, en başta işçi sınıfının o güne dek elde ettiği kazanımları yok etmiştir. Türk-İş dışında tüm sendikaları kapatıp, faşist tek tip sendikacılığı dayatmıştır.** Ardından işyeri ve işkolu barajlarıyla işçilerin sendikalaşması engellenir. Bunun sonucu olarak 12 Eylül öncesi 5 milyon 751 olan sendikalı işçi sayısı, 12 Eylül sonrasında 1.5 milyona düşer.

Varolan sendikalar 12 Eylül’e karşı hiçbir direniş göstermedikleri gibi, işçi sınıfını faşist cuntanın insafına terketmiştir. Türk-İş, kapatılmayan tek sendika olarak 12 Eylül’ün hizmetindedir. Öyle ki, genel sekreteri, 12 Eylül hükümetine bakan olmuştur. **DİSK’in reformist-uzlaşmacı yapısı da, en net haliyle 12 Eylül’de görülecektir.** DİSK yöneticileri, sendikalarının kapatılması dahil işçi sınıfına dönük saldırılar karşısında tek bir direniş gerçekleştirmemişler; dahası sıkıyönetim mahkemelerinin önünde teslim kuyruğuna girmişlerdir.

İşçi sınıfı ‘89 bahar atılımıyla kaybettiği mevzileri yeniden kazanma çabasına girdiyse de, faşist ‘82 Anayasası’nı parçalayıp atamadı. Buna karşın sendikalar ve iş yasalarında kimi değişiklikler yapıldı. 12 Eylül döneminde iyice kötüleşen çalışma ve yaşam koşulları nispeten düzeldi, ücretlerde artış yaşandı.

‘80 darbesiyle büyük bir yenilgi alan Türkiye devrimci hareketinin kendini yeniden toparlamaya başlaması, aynı döneme denk düşer. **1985-86 yıllarında üniversiteli gençliğin mücadelesi-nin yükselmesiyle birlikte devrimci**

hareketlerde toparlanış başlamış, işçilerin ‘89 atılımıyla daha da güçlenmiştir. Burada bir kez daha devrimci hareketle işçi hareketinin canlanma-sındaki çakışma ile karşılaşırız. Bunlar, birbirini tetikleyen iki önemli dinamiktir. 90’ların ikinci yarısından itibaren ise tersten bir durum yaşanır. Tasfiyecilik-teslimiyetçilik kulvarına giren devrimci hareket, işçi sınıfından giderek kopar. **2000’li yıllarda sivil toplumculuk-kimlik siyaseti başat hale gelir. Bu durum işçi hareketinin gerileme-sinde en önemli nedendir.**

Tam da bu dönemde işbaşına gelen AKP, her alanda olduğu gibi, sendikal alanda da geriye gidişi hızlandırmıştır. Başta özelleştirme-taşeronlaştırma olmak üzere işçi sınıfına dönük büyük saldırıların gerçekleştiği bu dönemde, sendikalar neredeyse hiçbir direniş göstermediler. **Yaşanan büyük direnişlerin çoğu, sendikaları aşarak, hatta sendikalara rağmen gerçekleşti. Bu yanıyla sendikalar, ekonomik mücadeleleri dahi veremez hale geldiler. Nitelik kaybının yanı sıra niceliksel olarak da güç kaybettiler.**

Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı’nın 2019 Ocak ayı istatistiklerine göre, **13 milyon 411 bin 983 işçinin sadece 1 milyon 859 bin 38’i sendikalıdır.** 2014 yılında kamuda taşeron çalışanlara sendika hakkını tanıyan bir düzenlemenin yapılması, sendikalaşma oranını arttıran bir rol oynamıştır. (Ancak bu, Hak-İş’in üye sayısını arttıran görece bir durumdur.) Nicel bir artış söz konusudur, fakat artan işçileşme oranıyla değerlendirildiğinde, bunun ne kadar yetersiz olduğu görülür. Ayrıca resmi rakamlarla gerçekler hiç bir zaman birbirini tutmaz. Bu durum, sendikalaşma oranı için de geçerlidir. Örneğin kayıt dışı çalışan 4 milyonu aşkın işçi, bu verinin dışında tutulmaktadır.

Daha önemlisi, sendikalı görülen işçilerin ne kadarının TİS’ten yararlanabildiğidir. Sendikalı işçi sayısı asıl bununla ölçülmelidir. Bakanlık tarafından yapılan açıklamada, **sendikalı gözüken 1 milyon 859 bin işçinin 727 bini TİS kapsamında değildir.** Resmi rakamlarda bile TİS yapabilen işçi sayısı, 1 milyon 200 bin civarındadır. **DİSK AR’ın yaptığı araştırmada ise, toplu sözleşme yapabilen işçilerin oranı kamuda yüzde 7, özel sektörde yüzde 5 olarak görülmektedir.** Böylece işçilerin yüzde 95’inin TİS hakkından yoksun -gerçekte sendikasız- olduğu anlaşılmaktadır. Buna bir de fiilen gaspedilen grev

‘90’ların ikinci yarısından itibaren tasfiyecilik-teslimiyetçilik kulvarına giren devrimci hareket, işçi sınıfından giderek kopar. 2000’li yıllarda sivil toplumculuk-kimlik siyaseti başat hale gelir. Bu durum işçi hareketinin gerilemesinde en önemli nedendir.

Tam da bu dönemde işbaşına gelen AKP, her alanda olduğu gibi, sendikal alanda da geriye gidişi hızlandırmıştır. Başta özelleştirme-taşeronlaştırma olmak üzere işçi sınıfına dönük büyük saldırıların gerçekleştiği bu dönemde, sendikalar neredeyse hiçbir direniş göstermediler. Yaşanan büyük direnişlerin çoğu, sendikaları aşarak, hatta sendikalara rağmen gerçekleşti. Bu yanıyla sendikalar, ekonomik mücadeleyi dahi veremez hale geldiler. Nitelik kaybının yanı sıra niceliksel olarak da güç kaybettiler.

hakkını eklediğimizde (grevsiz TİS hakkı anlamsızlaşmaktadır çünkü) gerçek tablo ortaya çıkar. Bu tablo, son 50 yılın en dip noktasıdır. Zaten **OECD ülkeleri içinde sendikalaşma oranı en düşük ülke Türkiye’dir.** AKP’nin işbaşına geldiği 2002’deki rakamlara baktığımızda; 4 milyon 572 bin 841 sigortalıya karşı sendikalı işçi sayısı 2 milyon 680 bin 966 iken, 17 yılda sigortalı sayısı üç kat arttığı halde, sendikalaşma oranı aksi istikamette azalmıştır.

Diğer yandan AKP öncesinde gerek işçi, gerekse memur sendikaları içinde en fazla üyeye sahip konfederasyonlar üye kaybederken, **AKP’ye yandaş sendikaların üye sayılarında büyük bir artış yaşandı. İşçi sendikalarında Hak İş, kamu emekçilerinde ise Memur Sen, üye artışında rekorlar kırdı.** Ocak 2019 verilerine göre Memur Sen, 1 milyon 19 bin üye ile birinci sırada yer alıyor. Ki Memur Sen, AKP hükümeti öncesinde 41 bin üyeye sahipti; 17 yılda yaklaşık 25 kat büyüdü. Yani AKP döneminde genel olarak sendikalaşma oranı düşerken, kendisine bağlı işçi-memur sendikaları büyüdü. Öyle ki, Memur Sen, memur kesiminde en fazla üyeye sahip sendika olarak, hükümetle TİS masasına oturan sendika haline geldi. Böylece devlete-partiye bağımlı **“korporatist sendika” anlayışı (tek tip sendikacılık) adım adım yaşam geçirilmeye başlandı.** 12 Eylül döneminin tek tip sendikacılığı AKP ile farklı biçimlerde yeniden ortaya çıktı.

Memur sendikalarının kuruluşuna öncülük eden ve ‘90’lı yıllarda en fazla üyeye sahip KESK’in üye sayısı ise, 137 bine kadar düştü. En güçlü olduğu eğitim alanında bile, **“yetkili sendika”** konumunu yitirdi. (2019 verilerine göre; Memur Sen’e bağlı Eğitim Bir Sen, 433 bin 787, Türkiye Kamu Sen’e bağlı Türk Eğitim Sen, 207 bin 256, KESK’e bağlı Eğitim Sen, 77 bin 818 üyeye sahiptir.) OHAL dönemiyle birlikte KHK’larla atılan kamu çalışanlarının büyük bir kısmı KESK’lidir. Fakat **KESK’teki erime, sadece AKP’nin saldırılarıyla açıklanamaz. KESK, Kürt ulusal hareketi başta olmak üzere reformist akımların yönetimleri ele geçirmesiyle uzlaşmacı sendikacılığın bir modeli olmuş, kamu emekçilerine dönük saldırılar karşısında neredeyse hiçbir şey yapmamıştır.** Direnen üyelerine dahi sahip çıkmayan tutumu, anti-demokratik işleyişi, bürokratik yönetim anlayışıyla kendi tabanından da kopmuş ve toplu istifalar yaşanmıştır. Dolayısıyla

KESK'teki erimenin asıl nedeni kendi hatalarıdır.

AKP döneminde yandaş sendikaların özel çabalarla büyütülmesi, bu sendikalar aracılığıyla politikalarını daha rahat yaşama geçirmesi, KESK ve DİSK gibi sendikaların sorumluluğunu ortadan kaldırmıyor. Aksine devrimci görünen bu sendikaların uzlaşmacı tutumları, sürecin bu şekilde yaşanmasında belirleyici bir rol oynadı.

Bugün sendikalar sadece üye kaybıyla değil, esas olarak prestij kaybıyla en zayıf dönemini yaşıyor. Buna devrimci-demokrat geçinen sendikalar da dahildir. **Hemen her kritik aşamada işçi ve emekçileri ortada bırakmış, onlara ihanet etmişlerdir.** İçlerinde, kriz gerekçesiyle işçilerin ücretlerinin dondurulmasına, hatta düşürülmesine onay verenler oldu. **Direnişçi işçilerin ve temsilcilerin işten atılmalarında patronla işbirliği yapan sendikacılar çıktı.** En rezil tavırlar sergilendi, en pervasız adımlar atıldı. Bu yüzden işçi ve emekçiler, patronlardan ve devletten daha fazla işbirlikçi-uzlaşmacı sendikalara öfke duydular. Patronların ve devletin yüzü açıldı ve işçilerin karşısında yer almaları doğaldı, fakat yanlarında olması gereken sendikaları da karşılarında bulunca, birçok kez sendika merkezlerini bastılar, işgal ettiler, yöneticileri istifaya zorladılar. Bu durum, yeni örgütlenme arayışlarını, yeni bir sendikal hareket yaratma tartışmalarını da beraberinde getirdi. Ve bu arayışları canlı tuttu.

Yeni sendikal anlayışlar ve arayışlar

Sendikaların içinde bulunduğu durum, sendikaların yerine yeni örgüt biçimlerini ikame etme arayışlarını getirdiği kadar, yeni sendikal anlayışları da başlattı. Kendilerini varolan sendikalardan (işbirlikçi sarı sendikalar) ayırmak adına, çeşitli sendikal anlayışlar ortalığı kapladı.

Bunların başında KESK ve DİSK'te baskın olan reformist kesimlerin "kitle sendikacılığı" anlayışı geliyor. Sonrasında Kürt ulusal hareketi, kendini daha net tanımlayabilmek için "demokratik toplumcu sendikacılık" ifadesini kullandı. Türk-İş içindeki muhalif sendikalar ise "mücadeleci sendikacılık" kavramını tercih etti.

Bu sendikal anlayışların kendine göre farklılıkları olsa da, birleştikleri nokta; sınıf sendikacılığının reddidir. İşbirlikçi sendikacılığın karşısına sınıf sendikacılığı perspektifiyle

Farklı olma iddiasındaki sendikal anlayışların birleştikleri nokta; sınıf sendikacılığının reddidir. İşbirlikçi sendikacılığın karşısına sınıf sendikacılığı perspektifiyle çıkmadıkları için, bu tür yollara başvurdular. Hangi sıfatı kullansa kullansınlar, yaptıkları uzlaşmacı-bürokratik sendikacılıktı. Çünkü sarı sendikacılığın karşısı sınıf sendikacılığı perspektifiyle çıkmadıkları için, bu tür yollara başvurdular. Hangi sıfatı kullansa kullansınlar, yaptıkları uzlaşmacı-bürokratik sendikacılıktı. Çünkü sarı sendikacılığın karşısı ve tek alternatifi sınıf sendikacılığıdır. Biri burjuvazinin sendikal anlayışıdır, diğeri proletaryanın... Bunun ortasında "icat edilen" her tür anlayış, gerçekte burjuvazinin sendikacılığını perdeleme çabasıdır. Zaten bu anlayışlar, reformizmin sendikal alandaki yansımasıdır. İdeolojik olarak burjuva ideolojisinden beslenen, siyasal olarak düzen-İçi perspektife sahip, parlamentarist hayaller yayan bir çizginin, işçi sınıfı içindeki uzantılarıdır.

çıkamadıkları için, bu tür yollara başvurdular. Aslında hangi sıfatı kullansa kullansınlar, yaptıkları uzlaşmacı-bürokratik sendikacılıktı. Çünkü **sarı sendikacılığın karşısı ve tek alternatifi sınıf sendikacılığıdır. Biri burjuvazinin sendikal anlayışıdır, diğeri proletaryanın...** Bunun ortasında "icat edilen" her tür anlayış, gerçekte burjuvazinin sendikacılığını perdeleme çabasıdır. Zaten bu anlayışlar, reformizmin sendikal alandaki yansımasıdır. İdeolojik olarak burjuva ideolojisinden beslenen, siyasal olarak düzen-İçi perspektife sahip, parlamentarist hayaller yayan bir çizginin, işçi sınıfı içindeki uzantılarıdır.

"Kitle sendikacılığı" ya da "demokratik toplumcu sendikacılık" gibi tanımlarla, ilk başta işçi sınıfının diğer toplumsal kesimlerden farkını ve kapitalist toplumdaki öncü rolünü silikleştiriyorlar. "Çalışan statüsünde olan, emeğiyle geçinen toplumsal tüm kesimler" diyerek, sınıfsal farklılıkları yok sayıyor, "çalışan" kavramı içinde hepsini aynılaştırıyorlar. Bu yaklaşım, işçi sınıfını "toplum"un içinde eriten bir yaklaşımdır ki, tüm reformcu-halkçı kesimlerin genel özelliğidir. '90'ların başında burjuva ideologların "elveda proletarya" çılgınlıklarına "sol"dan sunulan destekten başka bir şey değildir.

Varolan sendikalara alternatif arayışları, kimilerini sendika dışı modellere de götürdü. Çeşitli isimler altında dernek türü örgütlenmeler ortaya çıktı. Bunlar, kimi kesitlerde mücadeleyi ivmelendiren bir rol oynadıysa da, uzun soluklu olamadı. İşçi sınıfının içinde hatırı sayılır bir kitleye ulaşmayı ve kalıcı hale gelmeyi başaramadı. Çünkü **sendika, işçi sınıfının tarihsel birikimi üzerinden şekillenmiş temel örgüt biçimiydi. Bugüne dek onun yerine ikame edilmeye çalışılan hiçbir biçime işçi sınıfı rağbet etmedi, dolayısıyla kalıcı olamadı.**

Bir diğer arayış, "bağımsız sendikalar" kurmak şeklinde kendini gösterdi. Fakat bunlar da çok sınırlı bir üyeye sahip olduklarından yeterli bir etkiye ulaşamadılar. İlkesel olarak komünistler, en gerici sendikalar içinde bile çalışmayı savunur. İşçi sınıfının birliğini parçalamaya karşı çıkar. Fakat kimi konjonktürler "bağımsız sendika" ve onun üzerinden yükselen farklı bir konfederasyonu kaçınılmaz hale getirebilir. Örneğin DİSK'in kurulması böyle bir süreçtir. Türk-İş'e muhalif sendikaların tasfiyesiyle oluşmuştur.

DİSK'in kuruluşunun toplumsal

muhafeletin geliştiği ve onun içinde işçi sınıfının öne çıktığı bir dönemde olduğu da unutulmamalıdır. Hatta dünya ölçeğinde devrimci bir kabarış söz konusudur. Türkiye'de de 1961-1970 arasında 539'u grev, 45'i işyeri işgali, 69'u miting ve yürüyüş olmak üzere yüzlerce eylem gerçekleşmiştir. Bir çoğu işçilerin kurduğu komiteler tarafından gerçekleştirilen bu eylemler, Türk İş'in uzlaşmacı sendikacılık anlayışıyla çatışmaya başlar. Çünkü Türk-İş yönetimi, grevlerin yapılmasına karşı çıkmakta, greve giden sendikaları bile engellemektedir. Son olarak Paşabahçe grevini bitirme girişimi üzerine, Türk-İş'ten bağımsız "Sendikalar Arası Dayanışma Komitesi" kurulmuş ve bu, bardağı taşıran son damla olmuştur. Kısacası olaylar zinciri, böyle bir kopuşu zorunlu hale getirir. Bu eşyanın doğası gereğidir.

Günümüzde böyle bir yükseliş dönemi yaşanmadığı ortadadır. O yüzden düzen-İçi sendikal muhalefetler bile etkili olamamaktadır. Örneğin bir dönem Türk-İş içindeki muhalif şubelerden oluşan İstanbul Sendikalar Şubeleri Platformu (İŞSP), sonrasında dağılmıştır. Sadece konfederasyonlarda değil, şubelerde de sendikal muhalefetler ya boyuneğış, ya da tasfiye ile sonuçlanmaktadır. Bunun dışında **tek gelişme, faşist Türk Metal sendikasına karşı toplu istifaların gerçekleştiği "metal fırtınası" zamanında oldu. İşçiler, sadece Türk Metal'e değil, metal sektöründeki diğer sendikalara da tepkiliydiler.** Bu büyük fırtınadan hemen önce DİSK'e bağlı Birleşik Metal İş (BMİS), sürmekte olan grevi, işçilere rağmen bitirmişti. Onun için BMİS'e de mesafeliydiler. Bu dönemde metal sektöründe devrimci bir sendika olsaydı, hem direnişin sonuçları bakımından, hem de sendikal örgütlülük yönünden gelişmeler farklı olabilirdi. Bu moment kaçırıldıktan sonra "bağımsız sendika" kurmanın bir yararı olmadı. Kaldı ki tek seçenek "bağımsız sendika" da değildir. **Tabanda örgütlülük sağlandıktan sonra, şubelerden başlamak üzere yönetimleri ele geçirmek de mümkündür.** Zaten çok zorunlu kalınmadığı sürece kopuş tercih edilmemelidir.

Bugün aynı işkolunda birden fazla sendika bulunuyor. Hatta kendine devrimci-demokrat diyen, içlerinde "bağımsız"ların da olduğu birçok sendika mevcut. **Sendikalaşma oranının bu kadar düşük olduğu bir ortamda, bir de sendikal bölünme, işçileri iyice parçalamakta ve güçsüz**

düşürmektedir. Sendikal bürokrasi ne kadar engel koysa da, bizler sendikaların birliğini sağlama yönünde çaba sarfetmeliyiz. En azından tabanda birliği sağlamalı ve bunun örgütsel birliğe dönüşmesi için uğraşmalıyız. 3. Havalimanı direnişinde inşaat işkolundaki sendikalar, eylem birliği yaparak önemli bir adım attılar, fakat arkası gelmedi. Üstelik sendikalaşma oranının en düşük olduğu bir sektörde, birden fazla sendikanın bulunmasının işçilere bir faydası yoktur. “Küçük olsun-benim olsun”dan kurtulup “büyük olsun-bizim olsun”a ulaşmak gerekir. Önce zihinler değişmelidir ki, çıkan engeller aşılabilsin...

Sonuçta bütün bu arayışlar, varolan sendikalara tepki üzerine gelişmektedir. Sendika dışı arayışlardan, yeni sendikal anlayış üretenlere kadar hepsi “sendikal kriz”e çözüm olarak ortaya çıkmıştır. Oysa **çözüm üretebilmek için, önce teşhisi doğru koymak gerekir. Sendika bir araçtır. Önemli olan, onun hangi amaçlar ve hedefler doğrultusunda çalıştığıdır; yani içeriğidir. O içeriği belirleyecek olan da, işçi sınıfının örgütlülük ve bilinç düzeyidir.** Dolayısıyla yaşananlar, bir örgüt biçimi olarak sendikanın suçu değildir.

Ne “kitle sendikacılığı”, “demokratik toplumcu sendika”, “mücadeleci sendikacılık”... Ne de sendikanın yerine farklı biçimleri ikame etmek... Aslolan sınıf sendikacılığıdır. **Tüm zorluklara rağmen sınıf sendikacılığında ısrar, komünist ve devrimcilerin halen üstlenmesi gereken temel görevdir.** Yaratılan kafa karışıklığını gidermenin tek yolu da budur.

Çözüm; Sınıf Sendikacılığı

Sendikaların böylesine etkisizleştiği ve güç kaybettiği bir dönemde, işçiler birçok bedeli göze alarak sendikalı olmaya çalıştı, çalışıyor... **Anayasal bir hak olmasına rağmen, birçok işyerinde sendikalı oldukları için sayısız işçi işten atıldı. Ve birçok direniş bu yüzden başladı. Hem de çoğunda sendikalar, direnen üyelerine dahi sahip çıkmadığı halde...** Burjuva hukukun bile işlemediği bir dönemde “hukusal mücadele”yi başat hale getirip işçilerin kaderini mahkemelere terkettikleri halde...

Bu durum, işçi sınıfının çaresizliğini, aynı zamanda her koşulda sendikalı olma çabasından vazgeçmediğini gösteriyor. Ve bir kez daha kanıtıyor ki, değişmesi gereken örgüt biçimi olarak sendika değil, sendikal anlayıştır.

“Nasıl bir sendika” sorusu, işçiler tarafından giderek daha fazla sorulan ve yanıt aranan bir konu oldu. Bu geliştirici bir çabadır. Özellikle **“metal fırtınası” döneminde, metal işçilerinin hazırladığı taslak, konuyu yeniden gündemleştirdi ve tartıştırdı. Taslak öz itibarıyla “sınıf sendikacılığı”nı özetler nitelikteydi.** İşte bazı maddeleri:

“İşçinin her düzeyde denetleyeceği, her kademenin seçimle belirlendiği, gerektiğinde seçilenlerin geri alınabileceği bir sendika...

İşçiler arası dayanışmayı esas alıp işçilerin birliğini oluşturmak için adımlar atan bir sendika...

Sosyal tesislerini işçilerin kullanımına sınırsızca açarak eğitimleri için kullanacağı bir sendika...

Toplusözleşmelerini, işçi talepleri doğrultusunda, komiteleri aracılığı ile tüm işçilerin katılımını sağlayarak hazırlayan bir sendika...

Temsilcilerini işçilerin seçerek belirlediği bir sendika... Sadece temsilcilere değil, tüm bölümlerde oluşturulacak işyeri komitelerine dayanan, düzenli toplanıp kararlarını tüm bölümlerde işçilerle tartışarak güce dönüştürecek bir sendika...

İşçinin 10-20 katı maaş alan, patron gibi yaşayan değil, işçi gibi düşünen ve ortalama işçi kadar maaş alan yöneticilerin olduğu bir sendika...

Aidatların şubelerde toplandığı, Genel Merkez aidatı dışında kalan kısmı işçilerin örgütlenmesine harcanan bir bütçe. Mali denetimin şeffaf olduğu ve aylık internetten ve sendikadan işçinin rahatça ulaşabileceği biçimde yayınlandığı bir sendika...”

Metal işçileri, yaşadıkları deneyimler üzerinden “nasıl bir sendika” sorusunu bu şekilde yanıtladılar. Elbette bunda eksik yönler vardı. En önemlisi, ekonomik mücadele ile siyasi mücadelenin birleşmesi gerektiği idi.

Genel olarak Türkiye işçi sınıfının sınıf bilinci zayıftır. Bir yandan yasalar, bir yandan gerici-faşist ideolojik bombardımanla işçilerin sadece eli-kolu değil, beyni de prangaya vurulmuştur. Sendikalar, siyaset dışıymış ve öyle kalmalıymış gibi gösterilir. İşçiler arasında da “siyaset yapmayalım, biz ekmek kavgası veriyoruz” sözü, sıkça söylenen ve kabul gören bir yaklaşımdır. Oysa **“ekmek kavgası” denen şey, siyasetin ta kendisidir.** Fakat komünist kadroların çabasıyla sınıfa bilinç götürülmeden, işçiler sınıf sendikacılığı fikrine tam olarak ulaşamaz.

Sınıf sendikacılığının nihai hedefi, “ücretli kölelik sistemi” olan kapitalizmi yıkmak, sınıfsız-sömürsüz bir toplum için mücadele etmektir. O yüzden sadece ekonomik mücadele ile yetinmez, politik hedefli bir mücadele yürütür. Bu, ekonomik mücadelenin küçümsenmesi demek değildir. Aksine sınıfın çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesi için de mücadeleyi yükseltir. Ancak gerçek kurtuluşun sosyalizm ve sınıfsız toplumla olacağını bilerek hareket eder; işçileri bu doğrultuda eğitir, bilinçlendirir. Bunun da en etkili yolu, sınıfın kendi deneyimleriyle öğrenmesidir. Ekonomik mücadelenin sorunlara çözüm olmadığını işçilerin görebilmesi için de, bu mücadelenin verilmesi gerekir.

Sınıf sendikacılığının nihai hedefi, “ücretli kölelik sistemi” olan kapitalizmi yıkmak, sınıfsız-sömürsüz bir toplum için mücadele etmektir. O yüzden **sadece ekonomik mücadele ile yetinmez, politik hedefli bir mücadele yürütür.** Bu, ekonomik mücadelenin küçümsenmesi demek değildir. Aksine sınıfın çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesi için de mücadeleyi yükseltir. Ancak gerçek kurtuluşun sosyalizm ve sınıfsız toplumla olacağını bilerek hareket eder; işçileri bu doğrultuda eğitir, bilinçlendirir. Bunun da en etkili yolu, sınıfın kendi deneyimleriyle öğrenmesidir. Ekonomik mücadelenin sorunlara çözüm olmadığını işçilerin görebilmesi için de, bu mücadelenin verilmesi gerekir.

Sonuç olarak sendikalar, işçi sınıfının tek örgütü değildir; fakat temel örgütüdür. Tıpkı partisi gibi... Onun için sendika dışı arayışlara itibar edilmemelidir. Fakat sadece sendika ile yetinerek de başarıya ulaşılmaz.

En başta işyeri komite veya meclisleri ile her fabrika ve işyeri kendi örgütlülüğünü yaratmalıdır. Bunların diğer taban örgütlerinden (TİS, grev, işgal komiteleri vb.) farkı, geçici değil, kalıcı olmalarıdır. Fakat bu komiteler, sendikalara alternatif ya da sendikaların yerine geçecek örgütler değil; sendikaları güçlendiren, onu tabana yayan örgütlerdir. İşçi sınıfının eylemlerinde başarı elde ettiği dönemler, güçlü işyeri örgütlülüklerinin olduğu dönemlerdir. Bu komiteler, işçi eylemlerinin daha örgütlü ve sonuç alıcı olmasını sağlamıştır.

Diğer yandan **işçi sınıfı, toplumun ezilen-sömürülen kesimlerinin sorunlarına sahip çıktığı oranda, kendi haklarını daha fazla geliştirmiştir.** Yani demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin öncülüğünü üstlenerek ilerleyebilmiştir. Sanıldığı gibi demokrasiyi burjuvazi değil, işçi sınıfı geliştirmiştir. Lenin’in “demokrasi mücadelesi okulunda eğitilmeyen bir işçi sınıfı, sosyalizm savaşımı veremez” sözü, boşuna değildir.

Taban komiteleriyle işçilerin en küçük birimlere kadar örgütlendiği; her konuda söz ve karar hakkına sahip olduğu; her kademeye seçimle gelindiği ve görevlerini yapmadıkları durumda alınabildiği; bütçesi dahil her şeyin işçilerin denetimine açık ve şeffaf olduğu; sınıf bilincini kazanmak için eğitildiği; ekonomik mücadelenin siyasi mücadeleyle birleştirildiği; ezilen-sömürülen tüm kesimlerin sorunlarına sahip çıktığı bir sendikal anlayışla, yani sınıf sendikacılığıyla, sendikalar gerçek bir mücadele

okulu olabilir. İşte o zaman tüm işçi ve emekçiler için çekim merkezi haline gelecek, üye sayısı da hızla artacaktır.

Sınıf sendikacılığının nüvesi olarak DSB'ler

Her ML partinin (örgütün) işçi sınıfı içinde çalışmayı yürütecek sendikal örgütlenmesi olmalıdır. **Bu, işçi sınıfının öncülerini partiye kazanmak açısından olduğu kadar, işçi kitlesini partinin ideolojik-siyasal çizgisine yaklaştırmak ve mücadelesini doğru bir hedefle yükseltmek açısından da elzemdir.** Ayrıca sendikaların sosyalist sistemde de varlığını sürdüreceği göz önüne alınırsa, sendikaların önemi kendiliğinden anlaşılır.

Örgütümüz, henüz kuruluş aşamasında bu perspektiften hareketle “Devrimci Sendikal Birlik” (DSB) adıyla böyle bir sendikal örgütlenme yarattı. Hamit Tekin gibi sınıf mücadelesi içinde pişmiş öncü işçilerin önderliğinde kurulan DSB, ihtilalci komünistlerin işçi sınıfı içinde güçlenmesinde bir kaldıraç rolü üstlendi. O, sınıf sendikacılığının bir nüvesiydi, gelişmelere bağlı olarak “bağımsız bir sendika” kurmak dahil çeşitli biçimler alabilecekti.

DSB'nin örgütün ilk “kitle örgütü” olması, ona verilen önemi gösterir. DSB, 1979'da işçi sınıfının en hareketli olduğu bir dönemde faaliyetlerine başladı. Tek tek işçi ilişkilerini DSB komitelerinde biraraya getirerek örgütlü bir ifade kazandırdı. Çıkardığı bültenler, bildiriler, duvar gazeteleri ile geniş işçi kesimlerine seslendi. Ayrıca faaliyet gösterdiği fabrika ve işyerlerine dönük özel ajitasyon-propaganda araçları yarattı. Oralarda grev ve direnişler örgütledi. İlk örgütlendikleri yerlerin, dönemin öne çıkan fabrikaları olması dikkat çekicidir. (Profilo, Coco-Cola, Paktaş, Bossa vb...)

Kuruluşundan yaklaşık bir yıl sonra 12 Eylül faşist cuntası işbaşına geldi. Bilindiği gibi 12 Eylül, işçi sınıfına karşı büyük bir saldırıydı. Bir yandan tüm sendikaları kapatıp işbirlikçi Türk-İş'i tek sendika yaptılar; diğer yandan kazanılmış pek çok hakkı gaspettiler. 12 Eylül öncesi birçok fabrikada grev vardı. Grevler yasaklandı ve işçilere asker zoruyla işbaşı yaptırıldılar. **İşçiler, o sırada yanlarında DİSK dahil hiçbir sendikayı bulamadı. DSB'ler ise, o karanlık günlerde işçi sınıfını yalnız bırakmadı.** Kuruluşunda, -mücadelenin düzeyi yüksek olduğundan- “yarı-legal” bir örgüt modeline sahipken, 12 Eylül'le

birlikte illegal bir örgüte dönüştü. Faaliyetlerini yeraltından sürdürdü. Yine bildirileri, duvar gazeteleriyle işçilere ulaşmaya çalıştı. O zorlu koşullarda küçük çaplı da olsa direnişler örgütledi.

12 Eylül'le birlikte sadece sendikacılar değil, devrimcilerin çoğu “sırta kadem” basmıştı. DSB, 12 Eylül öncesi faaliyet gösterdiği hiçbir fabrika ve işyerinden geri çekilmedi. Sadece faaliyetinin biçimi ve sınırları değişti. İşçiler zor günlerinde ihtilalci komünistleri yanlarında gördüler. Bu durum, daha önce farklı siyasi örgütlere sempati duyan işçilerde bile, takdirle karşılandı. Estirilen faşist teröre rağmen DSB'nin faaliyetlerini sürdürmesi, ona ilgiyi arttırdı. Sözlerine daha fazla kulak vermeye başladılar. Öyle ki, yeni işçi ilişkileriyle o güne dek ulaşamadığı fabrikalara bile girebildi.

12 Eylül, DSB gibi illegal bir sendikal örgüte, işçilerin ne kadar ihtiyacı olduğunu gösteren çok önemli bir dönemeçti. Komünist bir örgütün böyle bir araca her dönem ihtiyacı vardır, ama faşizmin azgın saldırıları altında önemi daha da artmıştır.

DSB'ler ikinci çıkışını, '90'ların başında gerçekleştirdi. Ne yazık ki, 12 Eylül sonrası işçi sınıfının atılımı olan '89 baharını kaçırmıştı. Çünkü '85 operasyonu ile örgütün yediği büyük darbe, DSB faaliyetlerini de durma noktasına getirmişti. '87'den itibaren toparlanma çabaları olduysa da, DSB faaliyetleri, ancak '90 yılında başlayabildi. Ki '90 başında Zonguldak madencilerinin büyük yürüyüşü, ardından yaşanan genel grev ile işçi sınıfının yükselişi sürüyordu. Aynı dönem “Körfez savaşı” olarak anılan ABD'nin Irak'a müdahalesi gerçekleşmiş, Türkiye buna destek vermişti. “Savaşa ve Faşizme karşı GENEL GREV-GENEL DİRENİŞ” kampanyası ile DSB bildirileri, pankartları, yeniden fabrikalarda görülmeye başlandı. Başta İstanbul ve Adana olmak üzere birçok şehirde DSB komiteleri kuruldu ve bunlar aracılığıyla işçi sınıfı içinde çalışmalar güçlendi.

O dönem, **DSB'ler emekçi memurlar içinde de örgütlenmeye başladı. '90'ların başında memurların sendikası olma mücadelesine önderlik etti** ve bulunduğu yerlerde birçok mevzinin kazanılmasında önemli bir rol üstlendi. 12 Eylül öncesi olduğu gibi, 12 Eylül sonrası da (özellikle '90'larda) DSB'ler, örgütümüzün işçi sınıfı ve emekçi memurlar içerisinde güçlenmesinde en önemli araç oldu. Ta ki, '93 sonunda

sınıf çalışmasını, dolayısıyla DSB'yi güçlendirmesi gereken “Emeğin Kurtuluşu Kurultayı” (EKK) ile tasfiye edilene dek... DSB komiteleri EKK komitelerine dönüştü, ardından örgütün bazı il komiteleri bile EKK komitelerine dönüştürülecek, tüm faaliyetler EKK adına yapılacak ve örgütün tasfiye süreci başlayacaktı. Bizlerin tasfiyeciliğe karşı başlatmış olduğu iş mücadelesinin başlangıç noktası EKK'nın bu hale bürünmesine, yani DSB ve örgüt komitelerinin yerine konmasına karşıydı.

“Yeniden doğuş” olarak adlandırdığımız '98 yılından itibaren işçi sınıfı içindeki çalışmamızı DSB'ler üzerinden yürütme kararı aldık ve DSB faaliyetlerine yeniden başladık. “Matbaa İşçileri Derneği” kuruldu ve o alana dönük bülten ve bildiriler çıkarıldı. 2002 Şubatı'ndaki I. Kongre'den sonra, merkezi düzeyde DSB birimi oluşturuldu. İşçi ilişkilerimizin olduğu işyeri ve fabrikalarda DSB komiteleri kuruldu. 2003 yılından itibaren de aylık DSB bültenleri çıktı. Bunlar çeşitli fabrika ve işyerlerinde dağıtılmaya başlandı. Aynı dönem DSB ve işçi sınıfına dair kitaplar, broşürler yayınlandı. Direnişlerin yükseldiği fabrikalara yönelik özel çalışmalar yapıldı, destek ve dayanışma örgütlendi. Sınıfa dair oluşturulan platformlarda yer alındı. Bunların içinde “Herkesin Sağlıklı Gelecek Platformu” (HSGP) gibi uzun dönem etkili eylemleriyle öne çıkan platformlar da vardı.

DSB komiteleri, bazı işyerlerinin sendikalaşmasına öncülük etti. Çorap ve kağıt işçileriyle bu doğrultuda özel bir çalışma yürüttü. Son yıllarda ise, mobilya işçilerinin dernekleşmesi, oradan sendikalaşması yönünde çabaları oldu. (Buralarda hedeflenen sonuçlara ulaşamamasını “örgütlenme sorunları” başlığı altında inceleyeceğiz.) Bulunduğu yerlerde direnişler örgütledi, aktif bir destek sundu. İtfaiye ve Tekel işçilerinin direnişi, bunun öne çıkan örnekleridir. Buralarda işçi sınıfı ile bağlar güçlendirirken, saflarımıza yeni katılan genç yoldaşların bu direnişler içinde eğitilmesine ağırlık verildi. Bir işçi direnişinin örgütlenmesinden, destek ve dayanışmanın nasıl ele alınacağına kadar sözlü-yazılı yönlendirmeler yapılarak, reformistlerle aramızdaki farkların altı çizildi.

Bu kısa tarihçe, kuruluşumuzdan itibaren işçi ve emekçi memurlar içindeki çalışmayı DSB'ler üzerinden, devrim ve sosyalizm perspektifiyle yürüttüğümüzü gösteriyor. Bugün de aynı şekilde faaliyetlerimizi sürdürüyoruz. Kimi dönem

12 Eylül'le birlikte sadece sendikacılar değil, devrimcilerin çoğu “sırta kadem” basmıştı. DSB, 12 Eylül öncesi faaliyet gösterdiği hiçbir fabrika ve işyerinden geri çekilmedi. Sadece faaliyetinin biçimi ve sınırları değişti. İşçiler, zor günlerinde ihtilalci komünistleri yanlarında gördüler. Bu durum, daha önce farklı siyasi örgütlere sempati duyan işçilerde bile, takdirle karşılandı. Estirilen faşist teröre rağmen DSB'nin faaliyetlerini sürdürmesi, ona ilgiyi arttırdı. Sözlerine daha fazla kulak vermeye başladılar. Öyle ki, yeni işçi ilişkileriyle o güne dek ulaşamadığı fabrikalara bile girebildi.

karşılığını aldığımız, somut sonuçlar elde ettiğimiz oldu; kimi dönem ise, daha sancılı geçti ve sonuçsuz kalabildi. Ama her halükarda ısrarlı bir şekilde çalışmayı sürdürmek gerektiği açıktır. Elbette eksik ve yanlış yapılanları tespit edip gidermeye çalışarak...

ML bir örgütün işçi çalışmasından uzaklaşması, onun can damarını kesmesi anlamına gelir. İşçi hareketinin gerilediği dönemlerde bu çalışmanın karşılığını almak çok zor da olsa, istikrarlı ve sabırlı bir faaliyet, mutlaka kazandıracaktır. Son yıllar böyledir. Fakat derinleşen ekonomik kriz, yeni bir işçi hareketini tetiklemekte, onun zeminini olgunlaştırmaktadır. Buna hazırlıklı olmak, sınıfla bağların doğru biçimde ve kesintisiz yürütülmesini gerektiriyor. İşçi ilişkilerinin örgütlü bir hale getirilmesi, eğitilmesi, daha fazla önem kazanıyor. DSB'nin ajitasyon-propaganda faaliyetlerinin hedefli ve artarak sürmesini şart kılıyor. Yanı sıra, varolan sendikaları değerlendirmek, işçi ilişkilerimizi buralarda aktif hale getirmek, sınıf sendikacılığı fikrini yaygınlaştırmak gibi görevler öne çıkıyor.

Bunları yerine getirebildiğimiz oranda, yeni ayaklanmalara ve işçi dalgasına müdahil olabiliriz. Aksi halde bu dalga yine boyumuzu aşar; -o andaki çabalarımız ne kadar yoğun olsa da- üzerimizden akıp gider.

Sonuç

Ülkemizdeki işçi-emekçi hareketinin son 10 yılının tablosuna baktığımızda, gaspedilen hakları, rekor kıran işsizliği, servet-sefalet uçurumunun devasa boyutlarını, sendikaların hem niceliksel hem de niteliksel olarak güçsüzlüğünü görüyoruz. Fakat öte yandan işçi ve emekçilerin bu duruma isyan ettiğini, bunu giderek radikalleşen, sendikaları aşan eylemlerle ortaya koyduğunu da...

Kuşkusuz bu tablo, dünyanın genelinden bağımsız değil. Egemenlerin '80'lerde başlayıp 2000'lerde ise dizgin-siz bir hal alan işçi ve emekçilere dönük saldırısı, bu durumu yaratmıştır. Bugün tüm dünya işçi ve emekçileri, özelleştirme-taşeronlaştırma-sendikasılaştırma kısılcığında, ağırlaşan yaşam ve çalışma koşulları altındadır. Ancak egemenlerin hayalini kurduğu "dikensiz gül bahçesi" de yaratılamamıştır.

Egemen sınıflar, sosyalist kampı yıkıp, komünist ve devrimci hareketlere darbeler indirince, dizginsiz bir sömürü ve büyük bir baskı ile kitleleri

yönetebileceklerini sandılar. Oysa kapitalist sistemin kendi iç çelişkileri ve açmazları, buna olanak tanımıyordu. Ayrıca ezilen-sömürülen kesimlerin, bin yıllardır verdikleri mücadeleyle oluşan birikimleri, gelenekleri vardı. O yüzden "bin yıl yaşayacağını" iddia ettikleri "yeni dünya düzenleri" daha ilk 10 yılda çatırdamaya başladı, bugün ise artık o iddiaları kimse konuşmuyor. Ne "tarhin sonu" ne de "elveda proletarya" argümanları kaldı... Hem pratik hem ideolojik olarak çöktüler.

Burjuva argümanlar çöktü fakat henüz proleter ideoloji onun yerini alabilmiş değil. **Tüm dünyada işçi-emekçi mücadelesi yükseliyor, halk ayaklanmaları yaşanıyor, sokakları dolduran milyonlar "devrim" diye haykırıyor; ama bu, sosyalizm ve sınıfsız toplum perspektifli bir devrim talebine dönüşmüş değil. Buralarda işçi sınıfının önderliği ya yok, ya da çok sınırlı.** Daha önemlisi, ne işçi sınıfının öncüsü güçlü komünist partiler, ne de enternasyonalist birlikler var. En son "Sarı Yelekliler"de görüldüğü gibi, ayaklanan kitleler varolan partilere, sendikalara, kitle örgütlerine güvenmiyor. Onların devreye girdiği her direnişin uzlaşmayla bittiğini, kaybedenin işçi-emekçiler olduğunu görüyorlar ve buna haklı olarak tepki gösteriyorlar. "Avrupa komünizmi"nin en güçlü olduğu Fransa'da yaşanan bu durum, reformizmin halkın sorunlarına yanıt olamadığını en net haliyle ortaya koyuyor.

Sosyalizm tehdidini uzaklaştıran burjuvazinin ilk yaptığı şeylerden biri, seçimleri iyice göstermelik hale getirmek, parlamentoyu işlevsizleştirmek oldu. Sadece Türkiye'de değil, emperyalist-kapitalist ülkelerde de seçim hileleri arş-alaya çıktı. Bu hileli seçimlerin kazanımları da faşist partiler oldu! Böylece burjuvazinin "incir yaprağı" parlamentoya ihtiyacı giderek azaldı. Öte yandan **işçi ve emekçiler, en küçük hak arayışında tepeden tırnağa silahlanmış güçleri karşısında buluyor. "Sosyal devlet" ölünce, geriye sadece vergi toplayan ve baskı uygulayan bir devlet kaldı.** Bir "zor aygıtı" olarak devlet, tüm çıplaklığı ile işçi ve emekçilerin önüne dikilmiş durumda.

2011 Arap ayaklanmalarından bu yana, meydanları dolduran kitleler, tamamen barışçıl eylemlerde bulundular. Ama yüzlerce insan öldü ve talepleri karşılanmadı. "Sarı Yelekliler"le birlikte eylemler daha radikal bir hal almaya başladı. **Doğrudan devlet kurumları**

ML bir örgütün işçi çalışmasından uzaklaşması, onun can damarını kesmesi anlamına gelir. İşçi hareketinin gerilediği dönemlerde bu çalışmanın karşılığını almak çok zor da olsa, istikrarlı ve sabırlı bir faaliyet, mutlaka kazandıracaktır. Son yıllar böyledir. Fakat derinleşen ekonomik kriz, yeni bir işçi hareketini tetiklemekte, onun zeminini olgunlaştırmaktadır. Buna hazırlıklı olmak, sınıfla bağların doğru biçimde ve kesintisiz olmasını gerektiriyor. İşçi ilişkilerinin örgütlü bir hale getirilmesi, eğitilmesi, daha fazla önem kazanıyor. DSB'nin ajitasyon-propaganda faaliyetlerinin hedefli ve artarak sürmesini şart kılıyor. Yanı sıra, varolan sendikaları değerlendirmek, işçi ilişkilerimizi buralarda aktif hale getirmek, sınıf sendikacılığı fikrini yaygınlaştırmak gibi görevler öne çıkıyor.

hedefe çakıldı. Kitleler kendi deneyimleriyle "barışçıl devrim" diye birşeyin olamayacağını görüyor. Henüz silahlı bir kalkışma, ya da kitlesel silahlanma noktasına gelinmediyse de, savunma amaçlı yöntemleri geliştirmeye başladıklarını görüyoruz.

Kısacası işçi ve emekçiler, sancılı ve zamana yayılmış biçimde kendi yollarını bulmaya çalışıyorlar. Reformist teorilerin yaşamda karşılığı olmadığını deneyimliyorlar. Reformist parti ve sendikalardan uzaklaşıp kendi örgütlerini yaratmaya girişiyorlar. Eski argümanlar ve kurumlar çöküyor, fakat henüz yenisi ortaya çıkabilmiş değil. Bu yönüyle bir "geçiş" dönemi yaşanıyor. Her "geçiş"te olduğu gibi sıkıntılı-sancılı olması doğal.

Benzer bir ivme, Türkiye işçi-emekçi hareketi için de geçerlidir. Metal direnişi, bunun en açık örneği oldu. Yeni direnişler metali örnek alacak ve daha ileri gidecektir. Yaşanan ekonomik kriz, üstelik savaş ekonomisi ile bunun daha da derinleşmesi, işçi ve emekçilere başka çare bırakmıyor. **Önümüzdeki dönem işçi sınıfının öne çıktığı yeni bir ayaklanma dalgasına gebe dir. Bunun da ilk meyvesi, 17 yıldır karabasan gibi halkın üzerine çöken AKP dönemine son vermek olacaktır.** AKP'nin mızımız burjuva muhalefetle, seçim komedisiyle, meclis oyunları ile gitmeyeceği bugüne dek onlarca kez kanıtlandı. Yükselen ilk işçi-emekçi hareketinin hedefi de AKP olacaktır. AKP bu kez -Gezi direnişinden farklı olarak- Kürt hareketini de yanında bulamayacak ve yıkılmaktan kurtulamayacaktır.

Elbette AKP'nin yıkılması tek hedef olamaz. İşçi ve emekçilerin kurtuluşu da AKP'nin gitmesi ile sınırlanamaz. Fakat AKP işçi-emekçi eylemleriyle giderse, bunun yarattığı moral ve özgüven, daha büyük kazanımları getirecektir. Yeter ki, işçi sınıfı işbirlikçi-uzlaşmacı sendikaları aşıp kendi kaderini ellerine alsın... Yeter ki, sınıf sendikacılığı perspektifi ile tabandan örgütlensin ve kendi dışındaki emekçilerin sorunlarına da sahip çıkarak önderlik misyonunu yerine getsin...

Bunu başarabilmesi, hiç kuşkusuz komünist ve devrimcilerin başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitleler içinde çalışmalarını yoğunlaştırmasına, işçi ve emekçilerle ilişkilerini güçlendirmesine bağlı. Kendi adımıza, bugüne dek çalışmamızı gözden geçirip eksiklerimizi aşarak yeni bir hamle yapmakla karşı karşıyayız. Yakın hedef olarak, yükselme belirtileri gösteren işçi-emekçi dalgasının içinde yer almak bile, bunu gerektiriyor.

Marks'ın ve Komün'ün yaktığı ateş yolumuzu aydınlatıyor!

*Marks gösterdi bize
En derin yasalarını tarihin
Proletaryayı başa getirecek.
Hayat! Marks'ın kitapları
Mürekkap ve kağıt değildir yalnız
Kasvetli rakamlarla dolu
Tuzlu yazılar değil.
Onun kitapları düzene koydu
Dağların ordusunun emeğini
Ve ilertiyi gösterdi ona
Güçle dolu tınazla...*

Mayakovski

DEVİRİMCİ DURUŞ